

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Δίκαιος φόβος

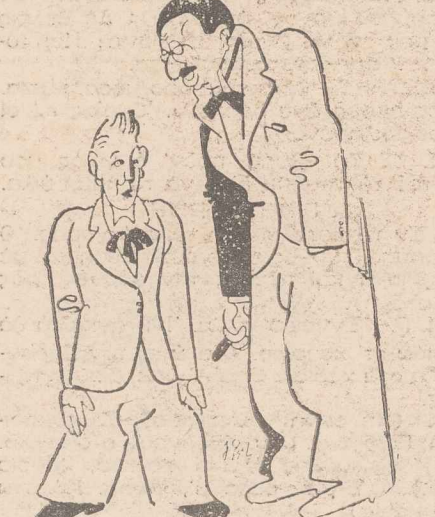
—Σε έγκατέλειψε... Μην στενοχωριέ-
—αι, θα ξαναγύριση.
—Αυτό ακριβώς φοβάμαι.

Τακτικός άνθρωπος

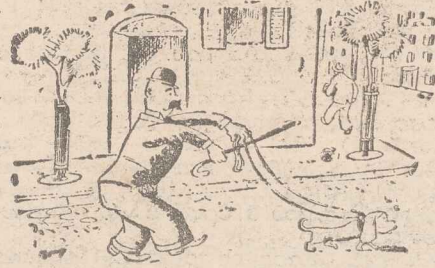
—Κι' όμως ο γιατρός σου είπε να μην
—ξαναβάλεις ούτε ποτήρι στο στόμα σου.
—Γι' αυτό κι' εγώ τώρα το πίνω με το
—μπουκάλι.

Προνοητικότητα

—Αυτοί κυρίες, αλλά μόνο παντρε-
—μένους δέχομαι για υπαλλήλους.
—Γιατί;
—Θέλω ανθρώπους συνειδησιασμένους να
—υπακούουν.

Η δύναμις της συνήθειας

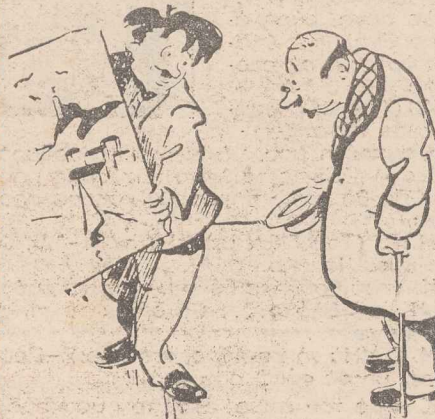
—Ο άμαξας θάβει το σκύλο του πε-
—νητο.

Η μοίρα των ανθρώπων

—Κύτταξε, Θεόφραστε, ακόμη δεν τὸ ἀγόρασες τὸ αὐτοκίνητο καὶ θρεθης
—μπροστά του ἓνα δένδρο.

Τέχνη τῆς ἐποχῆς

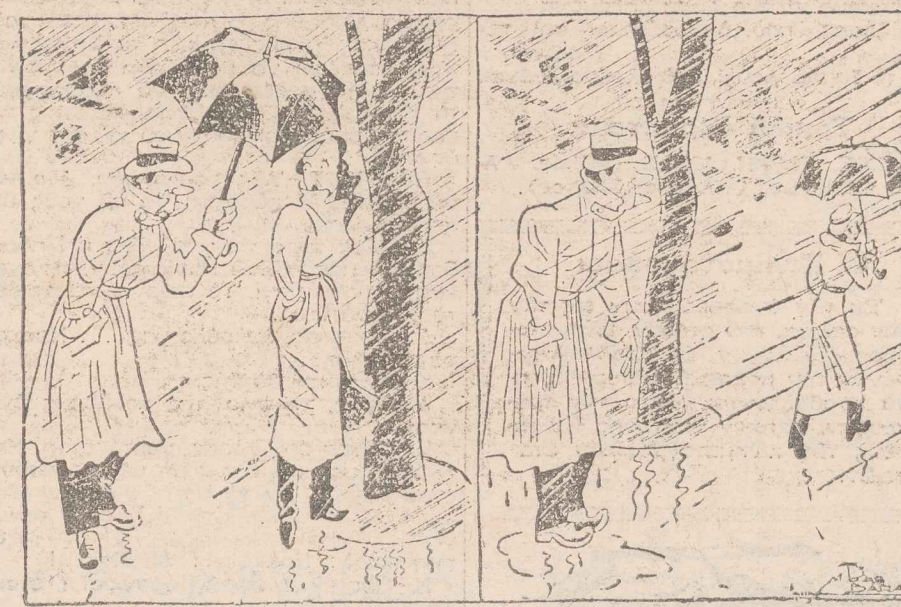
—Δὲν βρίσκω τὸν πίνακά σας τόσο
—μοντέρνο.
—Αὐτὸ δὲν πειράζει· θ' ἀντικαταστή-
—σω τὴ θαρκοῦλα με ἓνα θωρηκτὸ καὶ
—τοὺς γλάρους με ἀεροπλάνα.

Ἀπροσποτον

—Ὁ Ζητιάνος. —Κύριε, ἔχω τέσσα-
—ρα παιδιά καὶ γυναῖκα.
—Ὁ κομπόζος κύριος. —Τὰ συγγα-
—ρητήριά μου.

Τὸ πάθημα τοῦ δανδῆ

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, νὰ ὥς
—προσφέρω τὴν ὀμπρέλλα μου.

—Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε

Πρωινὲς ὥρες

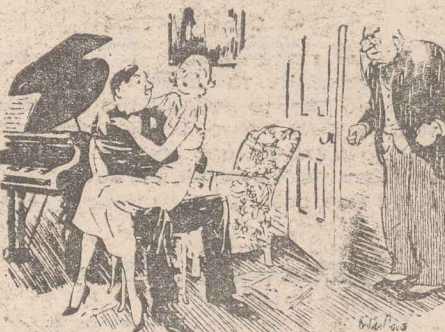
—Συγγνώμην, κυρία, μπορεῖτε νὰ κα-
—τεθῆτε μιά στιγμή γιὰ νὰ δῆτε ποῖος
—ἀπὸ τοὺς δύο μας εἶνε ὁ ἀντρας σας;

Ὁμολογία

—Ὁρκίσου μου, Κλεόβουλε, ὅτι μοῦ
—εἶσαι πιστός.
—Ὁρκίζομαι ὅτι σοῦ εἶμαι τόσο πιστός
—ὅσο εἶσαι καὶ σὲ μένα.
—Θεέ μου! τί δυστυχισμένη γυναῖκα
—πού εἶσαι!

Δωρεάν

—Ὁ πατέρας (ὠργισμένος). —Τί
—κάνετε αὐτοῦ, κύριε; Γι' αὐτὸ σας πλη-
—ρώνω;
—Ὁ καθηγητὴς τοῦ πιάνου. —
—Ὡ, ὄχι, κύριε, αὐτὸ τὸ κάνω δωρεάν.

Στὴν Ἄφριν

—Τῆς ἐστελνα δύο γράμματα κάθε μέ-
—ρα καὶ στὸ τέλος παντρεύθηκε τὸ δια-
—νομέα!

Ἐσπερος

32
ΤΕΛΕΙΕΣ
2
ΑΡΧΑΙΑ

Π
Ε66

== Τὸ Ἑλληνικὸν
Θέατρον ==

«ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΘΕΑΤΡΟ»

...Πρὸ ἡμερῶν ἰδρύθηκε σύλλογος ἀπὸ φίλους τοῦ θεάτρου με σκοπὸν τὴν ἐξύψωσιν τῆς θεατρικῆς τέχνης. Μέσα στὸ μῆνα θὰ ἰδρῇ ἀπὸ τὸν σύλλογον αὐτὸ τὸ «Καίνουργιο Θέατρο», τοῦ ὁποῦ τὴν καλλιτεχνικὴν δι-
εύθυνσιν θὰ ἀνα-
λάβῃ τὸ καλλιτε-
χνικὸ συγκροτή-
μα Ἀλίκης - Μου-
σοῦρη - Νέζερ.
Τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου ἀνέ-
λαβε ὁ κ. Σπ. Μελάς, τὴν σκηνογραφί-
αν τῶν ἔργων μονίμως ὁ ζωγράφος κ.
Γ. Γουναρόπουλος καὶ τὴν γενικὴν γραμ-
ματεῖαν ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Γιοκαρί-
νης.

Ἐπίσης τὴν ἐφορείαν τοῦ θεάτρου ἀ-
πέχουσιν οἱ κ.κ. Α. Μπόγρη, Δ. Λο-
ντοπούλου, Γ. Φτέρης, Γ. Θεοτοκάς, Κ.
Δημοφάνης, Θ. Πετρίδης, Α. Λιδωρίκης,
Π. Χάρης, Γ. Κασσιμάλης, Α. Καραντῶ-
νης, Γ. Σιδέρης καὶ Ι. Οικονομίδης.

Καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ πρόκει-
ται νὰ ἀνεβῇ.
Δ. Μπόγρη «Η φουκαλασσία», Δ.
Λοντοπούλου «Ὁ ἀτέλειος δρόμος»,
Γ. Σιδέρης «Ὁ λόκος τῆς Βαγιάδας»,
Σπ. Μελάς «Οἱ μπαρτάνοι», κ. ἄ.
Ἡ ἰδρυσις τοῦ συλλόγου αὐτοῦ ἐγένε-
το μετὰ ἀληθινὴν χαρὰ ἀπὸ ὅσους ἀγα-
ποῦν τὸ θέατρο καὶ ποιοὶν γιὰ τὴν ἐξέ-
λιξιν τοῦ συστήματος ἀποκλειστικῶς τῶν
ἐλληνικῶν ἔργων ἀπὸ τὰ θεάτρα μας.

«ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΡΑΨΩΔΙΑ»

Σὲ λίγες μέρες πρόκειται νὰ ἀνεβῇ
στὰ «Ὀλύμπια» μία ἡθοιογραφία τοῦ
κ. Πρινέας μετὸν τίτλον «Αγροτικὴ Ρα-
ψωδία» μετὸν τὸν κ. Γληνὸν τὸν με-
λοδιστὰς.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἡ γνωσιμότης στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸν
παιδικῶν ὁργανῶν «Τὸ θέατρο τοῦ παι-
διοῦ» ἀρχίζει προσεχὺς τὰς ἐμφανίσεις
τῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἀντιγό-
νης Μεταξῆ. Ὁς πρῶτον ἔδωκεν τὸ θέα-
τρο τοῦ παιδιοῦ θὰ προσφερῇ ἕνα πο-
ρραϊστικὸν ὁνειρώδες ὁς πέντε εἰκό-
νες ὑπὸ τὸν τίτλον «Μαγεμένη Βασιλί-
σα».

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΕΟΠΟΙΟΙ ΣΤΗΝ ΑΙ-
ΓΥΠΤΟ

Ὁ θάνατος τῆς Αἰγύπτου - ὡς ἀγγέ-
λεται - ἀρχίει πρὸ ἡμερῶν μετὰ ἐξαιρε-
τικὴν ἐπιτυχίαν τὴν παραστάσεως τῶν...

Ἐκδόσεις

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Πυρετωδῶς ἐτοιμάζεται ἡ ἐφετινὴ
ἐκδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ βιβλίου ποὺ θὰ
γίνῃ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ
Δεκεμβρίου. Σ' αὐτὴν θὰ δραβεύωνται
καὶ καλλιτεχνικὰ βιβλία ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα
μέσα στὸ 1936 καὶ αἱ καλλιτεχνικώτεροι
βιβλιοθεοὶ διδύμων, ἐκδοθέντων τὸ
1935 καὶ 1936.

Στὴν ἐκδοσὶν ὑπονοῦν νὰ συμμετέ-
σχουν οἱ αἱ Ἑλληνικὲς συγγραφεῖς, ἐκ-
δοταί, διδασκάλου, διδασκόμενοι κλπ.

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Τὸ τόσο γνωστὸ αὐτὸ λογοτεχνικὸ
περιοδικὸν, ὑπερὰ ἀπὸ ὅλῃν ἡμετέραν
ἐποχὴν ἐπανακτινάζει μετὰ διευθυνητῆς
π. κ. Κ. Ἐλευθεροπούλου καὶ ἀρχι-
συντάκτην τὸν κ. Φωτοῦ.

«ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ»

Τὸ γνωστὸτατο αὐτὸ διήγησις κ. Τα-
τιάνας Σταυρού, μετὰ τὸν ἀνθρώπι-
νικὸν περιεχόμενον καὶ τοῦ ὁποῦ ἡ
πρῶτη ἐκδοσις ἐπρόκειτο τὴν ἀμε-
σητὴν ἐπιδρομὴν τῆς κοπτικῆς, θὰ κυ-
κλοφορῇ ἐντός ὀλίγου σὲ δεύτερην
ἐκδοσὶν ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «Πυ-
ρός».

ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Μετὸν τίτλον αὐτὸν κυκλοφορεῖ τὸ
τρίτον διήγησι τοῦ νέου ποιητοῦ κ. Ἀρ-
χαίου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει μίαν ἐ-
ξελίξιν πολλὴν ἀξιόλογον.

«Ψάχνοντας νί' ἀκινούς»

Πίναξ ἀπὸ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ κ. Λουκά Γ. Γεωργίου, ποὺ συνεχίζεται μετὰ ἐπιτυχίαν
στὴν αἰθούσα τοῦ «Παρνασσού».

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ
ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ἡ μετακομιδὴ τῶν σοφῶν τῶν δει-
νῶν Βασιλέων εἰς τὰς «Αἰθ-
νας», συνεκέντρωσε χιλιάδας λαοῦ ἀπὸ
ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ ὅπου καὶ
ἀνέβησαν οἱ σοφοί, συγκινητικὴ ὁ-
μήρουν αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ κοσμοῦ. Ὁ-
λὼν τὰ μάτια δάκρυσαν ἀπὸ πέρασμα
τῶν νεκρῶν Βασιλέων, ποὺ ἡ ζωὴ τῶν
καὶ ἡ ἰστορία τῶν συνδέεται μετὰ τὴν Ἑλ-
λάδα - ποὺ τόσον ἡγάπησαν - ἀναπο-
σπάστως.

Ἰστορικὴ Ἐκδοσις, εἶνε ἡ ἀπὸ τῆς
Κυριακῆς ἀνοίχθη τὰς πύλας τῆς
εἰς τὰ Π. Ἀνακτόρα ἐκδοσὶν τῶν ἐνδυ-
μῶν τῶν ἀειμνήτων Βασιλέων τῆς Ἑλ-
λάδος. Ὅλα τὰ ἐκθέματα ὑπενημέρουν
τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον τῶν Προκα-
λῶν τὴν προσοχὴν μεταξὺ τῶν ἐκθεμα-
τιῶν, ἡ σπολὴ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ
Α', ποὺ ἐφορούσε τὴν ἡμέραν τῆς δολο-
φονίας. Τούτῳ ἀντίστοιχον σημεῖον
τῆς Βασιλείας «Ὀνείρας» οἱ ἀρχαῖοι
τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου Β', ἐνδυ-
μῶν τοῦ θανάτου τῆς βασιλείας Ἀλε-
ξάνδρου, τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου.
Εἰσοδος ἐλευθερῶν ἐκδοσὶν Κυριακῶν.
Δευτέρων, Τετάρτην καὶ Παρασκευῶν.
Ἐξτετυπῶν καὶ πλήρης κατάλογος τῶν
ἐκθεμάτων.

Τὸ βραβείον Νομπελ τῆς φιλολογίας
ἀνευρίθηκε ἐφέτος τῶν Ἀμε-
ρικανῶν συγγραφέα Ε. Ο' Νίλα, ἔργα τοῦ
ὁποῦ εἶδον καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας. Ὁ
Εὐγενὴς Ο' Νίλα θεωρεῖται ὁ μεγαλύτε-
ρος τῶν ἀμερικανῶν Ἀμερικανῶν βρα-
βευμένων συγγραφέων καὶ ἀπὸ ἐτῶν ἐκεῖ
ἦτο ἀποκτικὸς διεθνὴς φημὶν. Εἰς τὴν
Ἑλλάδα τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ ἐποικίθη
τὸ 1932 εἰς τὰς «Διονύσιους» ὑπὸ τοῦ
Μινωτῆ-Παζινῶν κατὰ μεταφρασὴν
τῆς κ. Παζινῶν μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ὁ-
πὸ τῆς φιλίας. Ἐπίσης εἰς τὸ «Βασιλ-
κὸν θέατρον» ἐποικίθη ἡ «Ἄννα Κρίστι»,
ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα τῶν
ἐπομείνων δὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς
τὸν κινηματογράφον μετὰ τὴν Γκρέτα
Γκάρμπο.

Ἡ Ἑλληνὶς σοφία κ. Μαργαρίτα
Πέτρα ἐπεσκέφθη τὴν Κοπεν-
χάγη καὶ τὴν Στοκχόλμη, ὅπου ἐδῶκεν ὅ-
στερ' ἀπὸ αἰσῶν τῆς διεθνούς τῆς
Κροτικῆς Ὀπερας τῆς Βιέννης - ποὺ ἀ-
ντικειν-ρεαλιστῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σκανδι-
ναβικὸς Τύπος ἀφιέρωνεν ἐνθουσιῶδη
σχόλια.

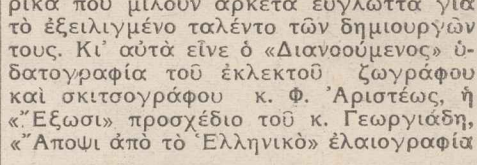
Ἡ Ἑλληνὶς σοφία κ. Μαργαρίτα
Πέτρα ἐπεσκέφθη τὴν Κοπεν-
χάγη καὶ τὴν Στοκχόλμη, ὅπου ἐδῶκεν ὅ-
στερ' ἀπὸ αἰσῶν τῆς διεθνούς τῆς
Κροτικῆς Ὀπερας τῆς Βιέννης - ποὺ ἀ-
ντικειν-ρεαλιστῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σκανδι-
ναβικὸς Τύπος ἀφιέρωνεν ἐνθουσιῶδη
σχόλια.

Ζωγράφοι ===
=== καὶ γλύπται

Συνεχίζεται μετὰ ἐπιτυχίαν στὴν αἰθού-
σα τοῦ «Ατελιέ» ἡ ἐκδοσις τοῦ Συνδέ-
σμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν. Μετέχουσιν
περὶ τοὺς 46 Ἑλ-
ληνες ζωγράφοι,
γλύπται καὶ ἀρ-
χιτέκτονες.

Τὸ χαρακτηρισ-
τικὸν εἶνε, πῶς ἐ-
νῶ ἡ ἐκδοσις εἶνε
πλουσιωτάτη σὲ
ἔργα ζωγραφικῆς
εἶνε πενιχρότερη
σὲ ἐκθέματα γλυ-
πτικῆς καὶ ἀρχι-
τεκτονικῆς.

Ὁ ἐπικεπτεὴς
δὲν δυσκολεύεται
νὰ ἐξαγοράσῃ ἀνά-
μεσα στὰ τόσα ἔργα ποὺ θέλει ἐκτε-
θειμένα στὴν αἰθούσα τοῦ «Ατελιέ» με-
ρικὰ ποὺ μιλοῦν ἀρκετὰ εὐλόγητα γιὰ
τὸ ἐξαιρετικὸν ταλέντο τῶν δημιουργῶν
τούς. Κι' αὐτὰ εἶνε ὁ «Διανοούμενος» ὁ-
δογράφος τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου
καὶ σκιστογράφου κ. Γ. Ἀριστῆ, ἡ
«Ἐξοσι» προσέχου τοῦ κ. Γεωργίου,
«Ἀποσι» ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑλαιογράφου

Ἡ «Μάννα» τοῦ ζωγράφου Στ. Πα-
ναγιώτου (ἐλαιογραφία).

Ἡ «Μάννα» τοῦ ζωγράφου Στ. Πα-
ναγιώτου (ἐλαιογραφία).

τοῦ κ. Δ. Ι. Δῆμα, «Ἀντιπροσωπικὰ εἰς
τάξιν παραγωγῆς» καὶ «Ἡσυχία γυνίαν»
τοῦ κ. Βασ. Γερμενῆ, «Κερσία» τοῦ κ.
Λ. Γεραλτῆ, ὁ «Βεάκης» τοῦ κ. Ἀπ. Γε-
ραλτῆ, «Ὑδρα» ἐλαιογραφία τοῦ κ. Λυ-
κογιάννη, ἡ «Σοφοκλῆς» μίαν ποῦ κα-
λὴ θαλασσογραφία τοῦ κ. Περ. Λύττα,
κ. ἄ. Στὴν ἐκδοσὶν μετέχουσιν ἀκόμη καὶ
οἱ Κ. Παρθένος «Τουρκολίμαν» (ἐλαιο-
γραφία), Σ. Βακατάκης «Φθινοπωρινὸν
ἀπόγευμα» (ἐλαιογραφία), Τρ. Καζά-
κος «Στὴς Βεραλίας μετὰ ἥλιον» κ' ἡ ἀ-
κόμα ὁρατοτέρα «Στὴν τὴν Παρισίους», Γ.
Κοσμοδόπουλος «Ἐπιτομή» (ἐλαιο-
γραφία), Λυκ. Κογιάννης «Ἀγία Τριά-
ς» (τέμπρα), «Ὑδρα» (ἐλαιογραφία) Γ.
Παπαζοῦλου «Γυμνὸς», «Προσπορευ-
φία» (ἐλαιογραφία), Γ. Περ. Λύττα
«Δελφικὸν τοπίον», «Ἀγριολοῦδον» (ἐ-
λαιογραφία), Νικ. Ὀθωνάτος «Συνέ-
φας», «Φθινοπωρινὸν», «Ερμηοκλήσι», Στ.
Μηλιάδης «Τοπίον», «Ρέγγες» (Nature
mort), Ἀλ. Χριστοφίδης «Αἰόλοπορτα» (ἐ-
λαιογραφία), Ἀγγ. Στεφάνου «Χιονί-
σμένο σκάκι», Μιχ. Ἀζέλος «Προσπο-
ρευφία τῆς Κας Α. Ταρασίου», Στ.
Κατζίδης «Μάχη», Θεοδ. Λαζαρίδης «Στὸ
ἐράκι» τῆς Ἀκροπόλεως (Διέξιν), Ἐκ-
δοσις Βενετίας, Δ. Πελεκάνος «Τοπί-
ον Ζακύνθου» (ἐλαιογραφία), Στ. Πα-
παπαναγιώτου «Ἡ Μάννα», Ι. Σκαρλᾶ-
τος «Προσπορευφία τοῦ κ. Ταντάρου»,
Ἰωάν. Σχινὸς «Πέρασμα», Ι. Τριχογυλῆς
«Nature mort», Α. Φραντζῆς «Τζάκι»,
Ἐπ. Παναγιώτου «Φρέσκο φαγκρί»,
Ἐλ. Μανία «Ἡφαίστειον Σαντορίνης»,
Μαρία Ν. Λύττα «Τὸ Ἀλῶν», Σοφ. Λα-
σκαρίδου «Ἡφαίστειον», Μαρ. Δούκα
«Ψάρι» (Nature mort), Δημ. Διπρὸς
«Ἐντυπώσεις Παρισίου», Ἐλ. Ἡλιάδης
«Ἐρμῆς Παλατίου Αὐτοκράτορος Θεο-
δοσίου», Δημ. Κοκκότης «Ἀσκήσις», Α.
Κρίνος «Μοναχὸς», Ι. Γεωργίου
«Ἀπὸ τὸν κῆπον», Περ. Βυζάντιος «Κυπα-
ρίσσις», Σπ. Βιτουρόπουλος «Τὸ κορί-
τσι μετὰ τὴν γλάστραν», Ἀχ. Βαρθολο-
μαίου «Ο' Μπερλὸς», Ε. Ἀγαπητὸς «Βοδενό»,
Τὸ μόνον, δυστυχῶς, ἔργον γλυπτικῆς
στὴν ἐκδοσὶν εἶνε ἕνα γλυκὺν ἀντικείμε-
νον τοῦ κ. Γ. Συνέφας «Σπουδὴ» (Διέξιν)
«Ἐκδοσις Βενετίας 1934»

τοῦ κ. Δ. Ι. Δῆμα, «Ἀντιπροσωπικὰ εἰς
τάξιν παραγωγῆς» καὶ «Ἡσυχία γυνίαν»
τοῦ κ. Βασ. Γερμενῆ, «Κερσία» τοῦ κ.
Λ. Γεραλτῆ, ὁ «Βεάκης» τοῦ κ. Ἀπ. Γε-
ραλτῆ, «Ὑδρα» ἐλαιογραφία τοῦ κ. Λυ-
κογιάννη, ἡ «Σοφοκλῆς» μίαν ποῦ κα-
λὴ θαλασσογραφία τοῦ κ. Περ. Λύττα,
κ. ἄ. Στὴν ἐκδοσὶν μετέχουσιν ἀκόμη καὶ
οἱ Κ. Παρθένος «Τουρκολίμαν» (ἐλαιο-
γραφία), Σ. Βακατάκης «Φθινοπωρινὸν
ἀπόγευμα» (ἐλαιογραφία), Τρ. Καζά-
κος «Στὴς Βεραλίας μετὰ ἥλιον» κ' ἡ ἀ-
κόμα ὁρατοτέρα «Στὴν τὴν Παρισίους», Γ.
Κοσμοδόπουλος «Ἐπιτομή» (ἐλαιο-
γραφία), Λυκ. Κογιάννης «Ἀγία Τριά-
ς» (τέμπρα), «Ὑδρα» (ἐλαιογραφία) Γ.
Παπαζοῦλου «Γυμνὸς», «Προσπορευ-
φία» (ἐλαιογραφία), Γ. Περ. Λύττα
«Δελφικὸν τοπίον», «Ἀγριολοῦδον» (ἐ-
λαιογραφία), Νικ. Ὀθωνάτος «Συνέ-
φας», «Φθινοπωρινὸν», «Ερμηοκλήσι», Στ.
Μηλιάδης «Τοπίον», «Ρέγγες» (Nature
mort), Ἀλ. Χριστοφίδης «Αἰόλοπορτα» (ἐ-
λαιογραφία), Ἀγγ. Στεφάνου «Χιονί-
σμένο σκάκι», Μιχ. Ἀζέλος «Προσπο-
ρευφία τῆς Κας Α. Ταρασίου», Στ.
Κατζίδης «Μάχη», Θεοδ. Λαζαρίδης «Στὸ
ἐράκι» τῆς Ἀκροπόλεως (Διέξιν), Ἐκ-
δοσις Βενετίας, Δ. Πελεκάνος «Τοπί-
ον Ζακύνθου» (ἐλαιογραφία), Στ. Πα-
παπαναγιώτου «Ἡ Μάννα», Ι. Σκαρλᾶ-
τος «Προσπορευφία τοῦ κ. Ταντάρου»,
Ἰωάν. Σχινὸς «Πέρασμα», Ι. Τριχογυλῆς
«Nature mort», Α. Φραντζῆς «Τζάκι»,
Ἐπ. Παναγιώτου «Φρέσκο φαγκρί»,
Ἐλ. Μανία «Ἡφαίστειον Σαντορίνης»,
Μαρία Ν. Λύττα «Τὸ Ἀλῶν», Σοφ. Λα-
σκαρίδου «Ἡφαίστειον», Μαρ. Δούκα
«Ψάρι» (Nature mort), Δημ. Διπρὸς
«Ἐντυπώσεις Παρισίου», Ἐλ. Ἡλιάδης
«Ἐρμῆς Παλατίου Αὐτοκράτορος Θεο-
δοσίου», Δημ. Κοκκότης «Ἀσκήσις», Α.
Κρίνος «Μοναχὸς», Ι. Γεωργίου
«Ἀπὸ τὸν κῆπον», Περ. Βυζάντιος «Κυπα-
ρίσσις», Σπ. Βιτουρόπουλος «Τὸ κορί-
τσι μετὰ τὴν γλάστραν», Ἀχ. Βαρθολο-
μαίου «Ο' Μπερλὸς», Ε. Ἀγαπητὸς «Βοδενό»,
Τὸ μόνον, δυστυχῶς, ἔργον γλυπτικῆς
στὴν ἐκδοσὶν εἶνε ἕνα γλυκὺν ἀντικείμε-
νον τοῦ κ. Γ. Συνέφας «Σπουδὴ» (Διέξιν)
«Ἐκδοσις Βενετίας 1934»

Ἡ Ἑλληνὶς σοφία κ. Μαργαρίτα
Πέτρα ἐπεσκέφθη τὴν Κοπεν-
χάγη καὶ τὴν Στοκχόλμη, ὅπου ἐδῶκεν ὅ-
στερ' ἀπὸ αἰσῶν τῆς διεθνούς τῆς
Κροτικῆς Ὀπερας τῆς Βιέννης - ποὺ ἀ-
ντικειν-ρεαλιστῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σκανδι-
ναβικὸς Τύπος ἀφιέρωνεν ἐνθουσιῶδη
σχόλια.

Ἡ Ἑλληνὶς σοφία κ. Μαργαρίτα
Πέτρα ἐπεσκέφθη τὴν Κοπεν-
χάγη καὶ τὴν Στοκχόλμη, ὅπου ἐδῶκεν ὅ-
στερ' ἀπὸ αἰσῶν τῆς διεθνούς τῆς
Κροτικῆς Ὀπερας τῆς Βιέννης - ποὺ ἀ-
ντικειν-ρεαλιστῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σκανδι-
ναβικὸς Τύπος ἀφιέρωνεν ἐνθουσιῶδη
σχόλια.

Φίλος ποὺ ἔζησε χρόνια στὴν Αἴγυ-
πτον, καὶ πρῶτον γυρίσας στὴν Ἑλλάδα,
ἐκάμε ἕνα γύρο σ' ὅλην τὴν Εὐρώπην,
σταθμὴς προχέει τὴν νύκτα κατὰ τὰς
ὁκτώ στὴ διασταύρῳ τῶν Χαυτείων, ἐ-
κάρφωσε τὰ θέματα πρὸς τὴν κατεύ-
θυνσιν τῆς οδοῦ Πατισίων κι' ὕστερα μ'
ἐπείσθη:

—Μὰ θρίσκαμι στὴν Ἀθήνα; — Σεῦ-
ρεῖς πῶς τὴν ἀφῆκα τὴν Ἀθήνα πρὶν
τρίαντα χρόνια;

Δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυσάρεστη μία περι-
γραφή καὶ τοῦ ἀπὸ τῆς:

—Πῶς; Πρῶτα - πρῶτα, ἐδῶ ποὺ θρι-
σκοῦμε τεράστια πλάτανα ὕψωναν
τοὺς κορμούς καὶ ἀπλῶς τὰ κλωνία
τοὺς. Τώρα, θέματα, ὑπάρχουν εἰς τὸ
θεῖον καὶ τὰ ἀριστοτελῆ πεζοδρομῶν δύο
πλάτανα, εἶνε ὅμως ἐλβετικὴ ἀπογο-
νὴ γινάντων. Ἐδωδεμοποιεῖ κανένα
δὲν ὑπάρχει, ἐκτός ἀπὸ ἕνα μπακάλιο
ἔστιν οἱ ἐλβετικοὶ κάτοικοι τοῦ νεωτέρου
ἡμῶς τῆς πόλεως ἐπὶ πᾶσι καπνοῦ-
καὶ κανένα ποτὶν ρετινῶν, ἀγνὴ φυσί-
κα, διότι τότε ἀκόμη δὲν εἶχαν ἀνακα-
λυφθῇ ἡ τανίν καὶ ὁ χημικὸς. Τὸ μο-
ναδικὸν οὐδὲν ὅλῳ ὅτι ὑπάρχει καὶ
σημερα, πᾶσι ὅμως οἰκὶν - οἰκὶν νὰ ἐξε-
λιχθῇ καὶ αὐτὸ. Ὅλα, φίλε μου, ἀλλά-
ξαν. Δὲν αὐτὸν τὸν χειμάρρον τοῦ φω-
τός. Αὐτὸς ἐσάρωσε τὰ πλάτανα, τὸ
μπακάλιο ὅπου ἦτο καὶ ἐνῶ μία φορὰ
ρετινῶν, πᾶσι ἀμαρτὰς ποὺ ἔκαναν
στράκες μετὰ ὑπερπρόσθετα, τοὺς καρ-
γυνεῖς ποὺ ἐστάθμευαν γιὰ νὰ ποῖον τὸ
ποτὶν τοὺς καὶ διελκυστίζοντο μετὰ τὸν
καρποῦκα θοῦτομῶν τὴν ἀντοχήν
καὶ κινῶν, τὸν ἡμετέρον μετὰ τὸν κῶ-
Μέντιον τοῦ φορτωμένου σταθμοῦ, ἡ ἄ-
λα φαγώσιμα εἶδη καὶ τῆς φοινικῆς τῆς
ὁμονίας.

Αὐτὴ φίλε μου δὲν εἶνε Ἀθήνα. Ἡμ-
πορεῖ νᾶν ἡ μεγαλιώτερη πόλις τῆς
Βαλκανικῆς, κομποπολιτικὴ καὶ ὅτι ἄ-
λλο θέλει, Ἀθήνα ὅμως ὅπως τὴν ζεῖ-
ραμε μία φορὰ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ νὰ ἐξη-
γηθῇ, δὲν ὀλεῖται τίποτε κακὸ σ' αὐτὸ.
Αἱ πόλεις ποὺ δὲν προσδοκῶν, μαρμα-
ρῶν ὅπως καὶ οἱ λαοί. Ἡ Ἀθήνα ἔχει
ζωὴν σὰν νὰ κίσηται προχέει καὶ χθὲς
μόλις νὰ μεταφθῇ ἡ πρωτεύουσα.
Μόνον... τί νὰ σοῦ πῶ... ὅταν τὰ ἀσπῆ-
μα, πᾶσι ἀμαρτὰς ποὺ ἔκαναν στρά-
κες μετὰ ὑπερπρόσθετα, τοὺς καρ-
γυνεῖς ποὺ ἐστάθμευαν γιὰ νὰ ποῖον τὸ
ποτὶν τοὺς καὶ διελκυστίζοντο μετὰ τὸν
καρποῦκα θοῦτομῶν τὴν ἀντοχήν
καὶ κινῶν, τὸν ἡμετέρον μετὰ τὸν κῶ-
Μέντιον τοῦ φορτωμένου σταθμοῦ, ἡ ἄ-
λα φαγώσιμα εἶδη καὶ τῆς φοινικῆς τῆς
ὁμονίας.

Αὐτὴ φίλε μου δὲν εἶνε Ἀθήνα. Ἡμ-
πορεῖ νᾶν ἡ μεγαλιώτερη πόλις τῆς
Βαλκανικῆς, κομποπολιτικὴ καὶ ὅτι ἄ-
λλο θέλει, Ἀθήνα ὅμως ὅπως τὴν ζεῖ-
ραμε μία φορὰ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ νὰ ἐξη-
γηθῇ, δὲν ὀλεῖται τίποτε κακὸ σ' αὐτὸ.
Αἱ πόλεις ποὺ δὲν προσδοκῶν, μαρμα-
ρῶν ὅπως καὶ οἱ λαοί. Ἡ Ἀθήνα ἔχει
ζωὴν σὰν νὰ κίσηται προχέει καὶ χθὲς
μόλις νὰ μεταφθῇ ἡ πρωτεύουσα.
Μόνον... τί νὰ σοῦ πῶ... ὅταν τὰ ἀσπῆ-
μα, πᾶσι ἀμαρτὰς ποὺ ἔκαναν στρά-
κες μετὰ ὑπερπρόσθετα, τοὺς καρ-
γυνεῖς ποὺ ἐστάθμευαν γιὰ νὰ ποῖον τὸ
ποτὶν τοὺς καὶ διελκυστίζοντο μετὰ τὸν
καρποῦκα θοῦτομῶν τὴν ἀντοχήν
καὶ κινῶν, τὸν ἡμετέρον μετὰ τὸν κῶ-
Μέντιον τοῦ φορτωμένου σταθμοῦ, ἡ ἄ-
λα φαγώσιμα εἶδη καὶ τῆς φοινικῆς τῆς
ὁμονίας.

Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε ὅπως τὴν ζεῖ-
ραμε μία φορὰ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ νὰ ἐξη-
γηθῇ, δὲν ὀλεῖται τίποτε κακὸ σ' αὐτὸ.
Αἱ πόλεις ποὺ δὲν προσδοκῶν, μαρμα-
ρῶν ὅπως καὶ οἱ λαοί. Ἡ Ἀθήνα ἔχει
ζωὴν σὰν νὰ κίσηται προχέει καὶ χθὲς
μόλις νὰ μεταφθῇ ἡ πρωτεύουσα.
Μόνον... τί νὰ σοῦ πῶ... ὅταν τὰ ἀσπῆ-
μα, πᾶσι ἀμαρτὰς ποὺ ἔκαναν στρά-
κες μετὰ ὑπερπρόσθετα, τοὺς καρ-
γυνεῖς ποὺ ἐστάθμευαν γιὰ νὰ ποῖον τὸ
ποτὶν τοὺς καὶ διελκυστίζοντο μετὰ τὸν
καρποῦκα θοῦτομῶν τὴν ἀντοχήν
καὶ κινῶν, τὸν ἡμετέρον μετὰ τὸν κῶ-
Μέντιον τοῦ φορτωμένου σταθμοῦ, ἡ ἄ-
λα φαγώσιμα εἶδη καὶ τῆς φοινικῆς τῆς
ὁμονίας.

Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε ὅπως τὴν ζεῖ-
ραμε μία φορὰ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ νὰ ἐξη-
γηθῇ, δὲν ὀλεῖται τίποτε κακὸ σ' αὐτὸ.
Αἱ πόλεις ποὺ δὲν προσδοκῶν, μαρμα-
ρῶν ὅπως καὶ οἱ λαοί. Ἡ Ἀθήνα ἔχει
ζωὴν σὰν νὰ κίσηται προχέει καὶ χθὲς
μόλις νὰ μεταφθῇ

ΟΒΙΔΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Οι παραδοξότεροι ψαράδες του κόσμου

Το Λαμπόειο είναι ένα μικρό λιμάνι που κατοικείται από ψα. άδες, κοντά στο Κίελο, όπου καθώς είναι γνωστό αποτελεί το μεγαλύτερο κέντρο του γερμανικού πολεμικού στόλου.

Οι ψαράδες του Λαμπόειου έχουν αποκτήσει την πιο παράδοξη, αλευτική ιδιότητα. Δεν φερεύνουν... ψάρια! Φερεύνουν τις οδίδες, που εξαπολύουν τ α κανόνα του Γερμανικού στόλου όταν κάνουν γυμνάσια.

Χάρη στην πείρα τους οι ψαράδες του Λαμπόειου έχουν εξοικειωθεί με τις οδίδες των πολεμικών. Νά, πώς, περιφρονώντας τον κίνδυνο ενέργειαν οι παράδοξοι αυτοί ψαράδες για να φερεύνουν τις οδίδες.

Ευθύς μόλις αναγγελθεί ότι τα κανόνα ενός πολεμικού — κατά τα γυμνάσια — πρόκειται να αρχίσουν να θαράνε οι ψαράδες με τα πολυάρθρα πλοίαρά τους φροντίζουν να συγκεντρωθούν κοντά στους στόχους, που είναι τεράστια «πανώ», που πλέουν όρθια άπανά στην επιφάνεια της θαλάσσης. Οι ψαράδες δεν πολυκοιτάνε επειδή θρικόονται μέσα στο πεδίο της βολής. Έχουν επισημασμένη στην τόλμη τους και στην σκοπευτική δεινότητα των πυροβολητών. «Α» έτέρω, αν θέλουν να έχουν έλπίδες να ζαναθρούν και να μαζέψουν τα θάματα πρέπει να παρακολουθούν από κοντά τα αποτελέσματα.

Το να επικριρήση κανείς ν' ανακαλύψει οδίδες στο θυδίο της θαλάσσης χωρίς εκ των προτέρων να έχη κατά προσέγγισιν σημαδέψει το σημείο της καταθυσίας των, είναι αληθινή ματαιοπονία και οι ψαράδες του Λαμπόειο του Κιέλου

λόγω της μακράς επαγγελματικής πείρας των το ζέρουν καλά.

«Μέσως μόλις δη ό ψαράς να τινάσσει μία στήλη νερού, αλάθευτη απόδειξί, ότι ο' έκείνο το σημείο της θαλάσσης έπεσε ή οδίδα, απευθεί με το πλοιαρί του να πλησιάση όσο μπορεί γρηγορώτερα. Με την εξηοκλήμενη ματιά του ναυτικού ό ψαράς ρίχνει αμέσως μόλις φτάσει ο' έκείνο το σημείο της θαλάσσης, που τόν ένδιαφέρει μία σημαδούρα που φέρει μία σημαία ώστε ν' άνευροκείται εύκολα.

Κάθε φορά, που θα πέση μία οδίδα τα πλοιαρία των ψαράδων των οδίδων κατευθύνονται επί τόπου και ή θαλάσση γύρω από τους στόχους απέναντι από σημαδούρες. Αυτό είναι χρήσιμο και για τους άσκουμένους άνδρας των πολεμικών για τί θάλασσαν αμέσως τα αποτελέσματα της βολής των.

Όταν τελειώσουν τα ναυτικά γυμνάσια αρχίζει για τους ψαράδες των οδίδων νέα φάσις της δουλειάς, λιγώτερο επικίνδυνη : Η εξερεύνησις του θαλασσινού θυδού για το μαζέψα των οδίδων.

Γιά τόν σκοπό αυτό οι ψαράδες μεταβάλλονται σε δύτες. Η στολή του δύτου, που φορούν, είναι εξαιρετικά εύφριά και τους επιτρέπει να κινούνται εύκολα μέσα στα νερά. Η κατάδυσις τους μοιάζει με κατάδυσην ανθρώπου, που δεν δεσμεύει τίς κινήσεις του κανένα ένδυμα. Κι' έτσι σε λίγη ώρα ζαναθαίνουν στην επιφάνεια με το πολύτιμο... θηράμα τους.

Ας σημειωθεί όμως πως δεν μπορούν να καταδυθούν σε βάθος μεγαλύτερο των 25 μέτρων γιατί τα λεπτότατα σκάφιδρά τους δεν θ' άντέχανε σε μεγαλύτερη πίεσι.

ΤΟ ΞΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

κος Μολοχανθής, εξαιρετική κίνησης είχε σημειωθεί τις ημέρες εκείνες. Ό νεαρός κακούργος, με το ρυμάντο του ένγκλημάς του και της συλληψής του, με τις περιγραφές, που του έκαναν οι άστυνομικοί συντάκται, με τις εικόνες του που είχαν δημοσιευθεί στις εφημερίδες, και που τόν παρουσίασαν σε ρωμαντικές σάσις—είχε δώσει, ακριβώς, για δημοσίευσις τις φωτογραφίες, που είχε ετοιμάσει ο' ένα από τα πρώτα φωτογραφεία των Αθηνών, τις παραμονές της συλληψής του—και με τί μυστηριακή ομιλί του, που έκανε ακόμα σκοτεινότερο το σκοτεινό μυστήριο της περιπέτειάς του, είχε γίνει το χαϊδεμένο παιδί του κομψού κόσμου των Αθηνών. Ίδιωτικα αυτοκίνητα ήσαν σταματημένα έξω από την πόρτα της φυλακής, άνηκ και γλυκάσματα έφταναν από άνωθενες θαυμαστρίες του, και κομψές, άνηκους αιλουέτες γυναικών παινιόβανται, κρατώντας στα χέρια τους πολυτέλη λευκώματα, που τα έφεραν για ν' αξιωθούν να πάρουν ένα αυτόγραφο από τόν συμπαθητικό ήρωα του έρωτικού δράματος του ψυχικού.

Όταν έφθασε ο Νίκος Μολοχανθής στη φυλακή—ή φημι που είχε προηγηθεί, ως τρομερού κακούργου, μεταδύ των άλλων φυλακισμένων, που είχαν άρχισει να αισθάνονται ένα είδος σεβασμού γι' αυτόν—ή παρουσία του προέκλεισε κάποια άπονευση. Και ή υποδοχή του στην «πιάσι» της φυλακής δεν υπήρχε καθόλου παννυχιακή. Είρωνικά θάματα έπρεσαν άπάντω του, ζεροδηγία άντικησαν, ψυθιρισμοί άκούστηκαν, στο πέραςμό του, καθώς τόν συνώδευσαν ό δεσμοφύλας στο Κελάι του.

— Μωρέ κακούργος, να σου πέτυχη... Μεγαλείο!

— Μην τόν φουδάς, ρε, και πέση κάτω.

— Παιδί από οικογένεια, σου λέει ο άλλος.

— Γερός πόντος...

— Άσκημο λείψανό θα κάνη ό κοιμώμενος, όταν τόν κόψουνε.

— Κατά λάθος θα τώκανε ο φουκαράς.

Οι άλλοι φυλακισμένοι, τέλος πάντων, σαν να ήσαν κάποι παραπάνω από τους ένγκληματολόγους των έφημερίδων, δεν μπορούσαν να το χωνέψουν ότι τέτοιο «ζαγάρι» μπορούσε να κάνει τέτοιο ένγκλημα. Δεν τόν έπιναν

το μάτι τους. Και, κατά βάθος, έννοιαν μέσα τους μία περιφρόνηση για το νεφεφεμένο «νούμερο».

Επειδή δεν υπήρχε κελλά διαθέσιμο, ο Μολοχανθής κλειστικε «υπό αστεράν άποινώνων» ο' ένα άλλο κελλά μαζί με τρεις άλλους. Ήταν ένα στενωμόκορο, μικρό διαμέρισμα, σκοτεινό και ύγρο, που ό ήλιος το κατάδεχότανε, μία ώρα μονάχα, το άπόγευμα. Τρύπωνε από τόν τετράγωνο ψηλό φεγγίτη, έφτανε ως τί μέση του τοίχου και χανότανε, για να κάνει πάλι τί διαστικτή του έπίσκοψη την άλλη μέρα. Έρχότανε να δισρη το «παρών», όπως έλεγαν οι κάτοικοι του κελλιού, και να ζαναφύνη.

— Αυτό είναι να έχης τα μέσα... έλεγε ο Μήτορας Άγαλόπουλος ή Τρομάρας, ένας από τους τρεις του κελλιού. Και ήλιος να είσαι μέσα στη φυλακή, πρέπει ναχρης τα μέσα για να το σκάσεις.

Την ώρα, που μπήκε μέσα, με μία σπριλιά, ο Νίκος Μολοχανθής είχε άρματα να σκοτεινάξη. Δεν μπορούσε να διακρίνη παρά μερικά σκήματα, παρά ζενα, άπάντω στους τοίχους, από την ύγρασία και τα γκρεμίσματα των σοβείων, που τόν φάνηκαν σαν ανθρώπινες μορφές, μερικά τάλια άπάντω στο χώρο του πατώματος και τρεις ανθρώπους ζαρωμένους σε μία γωνία, που φαίνονταν σαν ένας πλόνος, από τόν όποιον έδωσαν και άδελφον διάφορα χέρια και πόδια. Όταν έλκεισε άποισιου και ή πόρτα του κελλιού ο' Μολοχανθής έννοιωσε μία ανατριχίλα, η του περιελάλη τα κόκκαλα. Το περίεργο έκείνο, όμως, με τα πολλά χέρια και πόδια, σαν να τάραζε ή παρουσία του, ζεχούρησε και τότε είδε, μπροστά του τρεις ανθρώπους, που τόν τριγύριζαν και τόν κύτταζαν από κοντά το πρόσωπο, σαν να ήθελαν να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά του.

— Καλώς το συνάδελφο...του είπε μία φωνή.

Η φωνή είχε ένα φιλικό τόνο και, ύστερα από τί πρώτη κρυάδα, που είχε νοιώσει ο Μολοχανθής, μπήκοντας στο κελλά του, με την τρομερή του, ώστε όταν φουδάς τόν έρωσαν ο' ένα λάκκο θηρίων, ή φωνή αυτή τόν έδωκε την αίσθηση, πως θρέθηκε πάλι μεταξύ ανθρώπων, που δεν ήταν τόσο άγριοι και κακοί, όσο τους φανταζόταν, έτοιμοι να τόν κατασπαράξουν. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Είς το προσεχές

Η βεντέτες στο σπίτι των

Η Μπονικίτε χέλιμ εις μίαν τελευταίαν φωτογραφίαν της, που την πρώτημ ιδιαιτέρως, γιατί — ως λέγει—της θυμίζει το σπίτι της. Η μεγάλη καλλιτέχνις με το πρώτο χιόνι που έπεσε στο Βερολίνο, κάθεται κοντά στο περίφημο τζάκι της βίλλας της.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΒΑΠΟΡΙΑ

Το πλοίο χωρίς φουγάρα και κατάρτια

Νέα επανδρώσεις εις την ναυπηγικήν. Είς το έξης ή γνωστό τύποι των άτμοπλοίων θα αντικατασταθούν με τους λεγόμενους—κατά την λέξιν της μόδος—αερόδυναμικούς. Καταργούνται τα κατάρτια, τα ζάρτια, τα φουγάρα, οι γέφυρες, τα βίντιας, ως τελείως πλέον άχρηστα. Τα νέα άτμόπλοια κινούνται σήμερον σκεδόν όλα με περλεόμικη άνωση, δεν χρειάζεται φουγάρα. Έπιασε δεν χρειάζεται το κατάρτι, ως υποστηρίγματα για το βίντιο. Διότι εις το έξης το άνέδασμα και κατέδασμα των έμπορευμάτων και των άποσκευών θα γίνεται με θαυρόκλα ειδικής κατασκευής, τα όποια θα άνοιγουν και κλείνουν, θα εξέρχονται ή θα ελθού εις την επιφάνειαν, εις το κατάρτι του πλοίου, σόακις υπάρχει άνωση να έργασθούν, και νατόπιν, όταν τελείωση ή δουλειά των, θα συμπτύσσονται αυτόματως και θα περιωρίζονται εις μικρόν όγκον, έντός μιάς ειδικής κρύπτης, δια να μη φαίνονται και να μη πιάνουν τόπο.

Ο λόγος της τοιαύτης κατασκευής των νέων άτμόπλοίων δεν είναι μόνον ότι δεν χρειάζονται τα φουγάρα και τα κατάρτια. Ο κυριώτερος λόγος κατασκευής είναι, ότι «αερόδυναμικόν» άτμόπλοια θα είναι κατά πολύ ταχύτερα. Διότι κατά τόν πλόνν δεν θα παρουσιάζονται μεγάλην αντίστασιον εις τόν άέρα. Τα σπινερία άτμόπλοια με τα κατάρτια και με τα φουγάρα, με τίς γέφυρες και τα διάφορα εξαρτήματα που έχουν επί του καταστρώματος παρουσιάζουν μεγάλην αντίστασιον εις τόν άέρα, συνεπεί της όποιας ελαττώνεται ή ταχύτης των.

Τα νέα άτμόπλοια θα είναι στρογγυλεμένα από παντού, εις τρόπον ώστε ό άέρας να γλιστρει και να φεύγη χωρίς αντίστασιν. Θα είναι κλειστά από παντού, ώστε όταν φουδάς τόν έρωσαν ο' ένα έμποδίζη το πλοίο εις τόν δρόμον του.

Το αερόδυναμικόν άπεδείχθη πολύ ταχύτερον και ίδιως όταν ό καιρός είναι χαλάσει και έπνεε δυνατός άνεμος. Σημειώτεον ότι τα νέα αερόδυναμικά άτμόπλοια ήμπορούν να έξοικονομήσουν περισσότερον χώρον δια τους ταξιδιώτας και έχουν πολύ περισσότεροας καμπίνας. Περιττόν να ειπωμεν ότι οι καμπίνες είναι καμωμένες με όλα τα κομφορ, αι δε της πολυτελείας έχουν μπάνιο, ζεστό και κρύο νερό, ιδιαίτερον καμινέ, ντουίς κτλ.

Ο κόσμος δεν θα έχει συνήθειαν άκόμη, από άπόψης σκλήματος και αιοθητικής αίσθησις παύεται παράενα και άκαλοιστη, αλλά γρηγορά θα συνήθιση το μάτι μας, όπως συνήθεισ τα νέα αυτοκίνητα και τους σιδηροδρόμους.

ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΖΗΛΕΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

ΟΤΑΝ Η ΣΠΑΝΙΟΛΑ ΑΓΑΠΑ

ΤΟΥ Κ. Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ

Τώρα που το Ισπανικόν δράμα—ας έλπίσουμε — ότι πλησιάζει στο τέλος του, ως έραυμλήσομεν για την Ισπανία, όπως τόν ζέρουμε άλλοτε, όμορφη και περιέργη, ρωμαντική και θερμή, για την Ισπανίαν των ταυρωδικών με τα ώραιο λουλούδια και τίς ωραιότερες γυναίκες. Για τα έθιμα του λαού της, που διαφέρει τόσο πολύ από τους άλλους λαούς, για τα τραγούδια της και τους χορούς της, για το κρασί της, το μαύρο δυνατό κρασί της.

Και πρώτα—πρώτα για τίς άθαστες στην όμορφη Σπανιόλες με τα μεγάλα μαύρα άμυνδαλωτά τους μάτια, με τα δεμένα ώμια και τίς λεδέντικες κορμωστούρες, με την άνεξάντλητη έκεινη μοίρα να τίς... μοίρη από έρωτική μανία. Με τα τραγούδια τους, τα ταινιόκλα έκείνα τα τραγούδια τους της Άνδαλουσίας και τίς Άραγόν που έχουνε τόσο τέχνη, αλλά και τόσο κλάμμα και καύμο οι στίχοι και ή μουσική τους, όσο καύμο έκχει μέσα της κάθε μουστάσια της Καστίλλιας και κάθε χιτανίλλια Σεβίλλιας, όταν άποσφαιρη να πάρη την κιθάρα στο χέρι και να τραγουδήση, παθητικά πάντοτε, ένα φλαμένκο ή ν' άρπάξη το ντέφι και να χορέψη, σαν άρχαία δαιμονισμένη Μαινάδα, μία χότα ή ένα φανόγαρο.

Καυμένη Ισπανία, γιατί να σπαράχης έτσι : Ποιό μάτι άσκανο σε μάτιασε και ο' έκανε να αιματοκυλίωθης τόσο άγρια και να γίνης θυμιά της μενάλειτης άδελφικής σφαγής του κόσμου. Τι σούλειπνε έσένα : Ό παράς; τόν είκες με το πάρα—πάνν; Εύφορία; Άλλο τίποτε. Όραιο λαϊκά αισθήματα : Άμ και τί άλλο ήσουν, αν δεν ήσουν ολοκληρη «αίσθημα» : Η εύτυχία εις σήπαις το θρόνο της στη χερουδιό σου; Γιατί να την δώρης;

Επειτ' από το τρομερό μακελλί, θα ζαναφής άραγε όπως σε ζέρουμε άλλοτε ή θα γίνης και συ συνθησμένη ευρωπαϊκή χώρα, άνοστη, μονότονη, ψευδοπολιτισμένη : Ο πολιτισμός ό δικός σου που τόν έστίασαν αίνους αισθημάτων και δυνάστεις Καθολικών Βασιλέων και Άρδων μεγιστάνων και ζυμώθηκε στο 'ίκρα του έρωτικού σου κλάματος, θα μείνη, θα ήμπορέη να διατηρηθί : Η θα τόν παραούρη κι' αυτόνε ό καταστρεπτικός σείφνας του μοδερνισμού; Θα γλυτώσης και συ, τώρα πιά, απ' τόν πελώριο οδοστρώτηρα του Συγχρονισμού, που θα ίσοπεδώνη όλα και τα κάνει ίδια, συνθησμένα, άνάστα, παντού;

Θα σωθί τουλάχιστο το τερπεραμένο της Σπανιόλας; Πόσο ήταν θερμή στην

ανάπη της και πόσο άγρια, σαν ύαινα εις το θυμιά της : Για τί Σπανιόλα, ό έρωτας δεν ήταν αίσθημα; Ήταν έρωτική παραφορά, μανία, τρέλλα. Δεν αγαπού

αγαπά. Άν της ξεφύγη, πάλι θα τρελλάθη απ' το κακό της και θα κλειστή στο μοναστήρι. Είναι άπιστική ή Ζήλεια, ή θεόπτα αυτή της σπανιόλικης καρδιάς.

σε. Τρελλαινόντανε. Κι' ή Ζήλεια της, ό θεέ μου, κείν' ή Ζήλεια της, που είχε πάντοτε ως άποτέλεσμα: το μοναστήρι ή τί φυλακή. Το σπλιέτο, το περίφημο Ισπανικό σπλιέτο, δεν θα το θρήτε στις θηρίνες μόνο των μαγαζιών του Τοκείδου και στα μυθιστορήματα, θα το θρήτε, όταν πάτε στην Ισπανία και στην κόρφο κάθε Σπανιόλας που αγαπάει. Κρυμμένο θαεία στο μυρμένο στήθος της, το ζυμωμένο με το γάλα και με τ' άρώματα των λουλουδιών της πατρίδος της, Κρυμμένο θαεία όμως, τόσο θαεία όσο θαεία θα το θρή μεν από το τειχάκι του κάποτε κι' ό άπιστος έρωτας, ό έπιπόλασις που θα τολμήση να την ζεχάρη.

Άρκει να τόν αγαπάη άληθίνα. Ήταν αν δεν τόν αγαπάει, θα τίς κακοφανή θεία αν προλάβη και την άποψη πρώτος αυτός, προτού τόν άπολύρη ή ίδια, μόλις τόν άρεσθί. Και θα περαχθί μανία ο έρωτισμός της, θα τίς περαχθί όμως εύκολα και θα όγη να ηη ο' όλο τόν κόσμο ότι αυτή η γυναίκα, όπως άλλως τε κάνουν όλες ή γυναίκες του κόσμου στην περιπτωσι αυτή, στο τέλος μάλιστα, πέσ-ρες, θα το πιστεύη κι' ή ίδια και θα... ίκανοισθί. Άν τόν αγαπάη όμως... τότε δεν θα περαχθί, θα τίς έρρη τρέλλα. Η Ζήλεια της θα την κυριέψη σαν μία άνωτερη δύναμις, που τίποτε δεν ήμπορεί να την συγκρατήρη. Και στην τρέλλα της άπάντω θα τόν σκοτώρη.

Ο άνδρας που αγαπούσε, θα πέση θυμιά στο θάμα της θείας Ζήλειας και θα πέση απ' το χέρι της γυναίκας που τόν

αγαπά. Άν της ξεφύγη, πάλι θα τρελλάθη απ' το κακό της και θα κλειστή στο μοναστήρι. Είναι άπιστική ή Ζήλεια, ή θεόπτα αυτή της σπανιόλικης καρδιάς.

Το σάλι με τα πλουμιστά τριαντάφυλλα που έφερε στους ώμους της με τόση χάρι : αι που τα κρόσια του, πακινιόδια, σιγολέγανε καθώς χοροπηδούσαν στο περπάτημα της, χίλιες δυό έρωτικές ιστορίες, το σάλι με τα πλουμιστά τριαντάφυλλα και τα πακινιόδια κρόσια, θ' άφαιρωθί σε κάποιαν Άγία εικόνα του Μοναστηρίου, θα γίνη τραπεζομάνηλο ίσως στην Άγία Τράπεζα. Η θα σπριαστή κι' αυτό στο γή, όταν ή Πεπίτα, περνώντας μελαγχολική τα σιδερένια κάγκελα της φυλακής, τ' άφήση στην πόρτα να κυλήση απ' τους ώμους της, σαν άκρηστο στολίδι πιά. Τώρα το δαδισμά της δεν θάνη άδίσιαμα λεδέντικο. Το δεργολυμένο της το κορμί δεν θα τεντώνεται ψηλά σαν κυπαρίσσι. Κι' όταν θα περπατή, δεν θα τσοκίζεται σαν όμορφη μοσκοίτα. Τώρα το δαδισμά της θα είναι άργό, μονότονο, θουδó. Δεν θα μιλάη ή περπατούσα της όπως μιλούσε άλλοτε ούτε θα κάνει τα κρόσια του σάλου της να χοροπηδούν και να μιλούν κι' αυτά, να ανάλυνε πακινιόδικες έρωτικές ιστορίες. Σκυφτή και πτωχή θα μετρή τίς πλάκες του λιθώστου της της φυλακής ή τίς κολώνες του μοναστηρίου. Και μαζί μ' αυτές και τίς ήμερες — που θα κυλούν μονότονα κι' αυτές

Έτσι ή Πεπίτα θα τα χάρη όλα πιά. Φορέματα και πλουμιστές ποδιές και πένος φανταχτήρ, μαντίλιες δαντελάνειες και σάλια κεντημένα με τριαντάφυλλα κι' ολόγουρα κατάρματα μαλλιά. Κι' αισθήματα και πόθους και χαρές. Και καρδιακόπια, δάκρυα και καυμούς. Και θα σπριαγίξη, θα στερέψη ή καρδιά της. Και δεν θα κλαίη πιά, δεν θα γελά, θα γίνη νούμερο της φυλακής ή «μόνχα» του έλέους. Δεν θα αισθάνεται και ούτε θα μιλά. Θα θλήρη δικώς να μισρή να έζηγησρη ότι θάλει και θε να σουρη την ζωή της σαν άλογο που σέρνει το μαγκάνι κι' ένθ βαδίζει όλο μπρος θρίσκειται πάντοτε στην ίδια τί μεριά.

Κι' έτσι σίγα σίγα θα ζεχασθί. Μα ή ίδια θα ζεχασθί; Κι' αν κάποτε, στην άσπια της νυχτός, έρρη μισοκλεισμένη την άψα, από φλαμένκο ή ταινιόκλα τραγούδι : Δεν θα τ' άκούρη σαν παράπνομο και στο λαμό το δεν θ' άνέξη άραγε ώσαν λυγισιά, ό κόσμος ό παλιός της πούκε έψφει;

«Καταραμένη τύχη μου» θα πη. Μα δεν θα μετανιώρη, για ότι έκανε άλλοτε. Το πέσμα και ή Ζήλεια της γεννήθηκαν μαζί της. Μαζί της έζησαν καιρό. Μαζί της θα πεθάνουν.

Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Του ξένου στρατιώτου

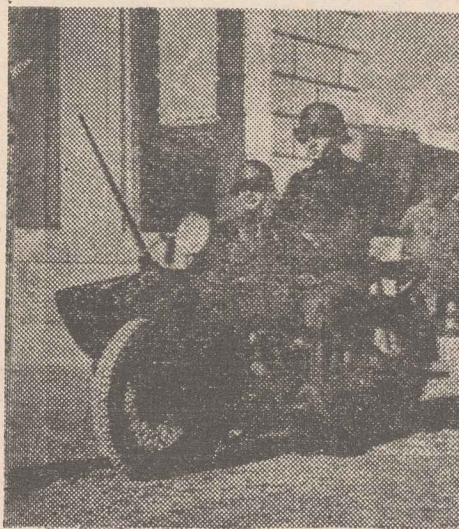
Αγούρος μυροβλάνιστος ξένος εκ τα όκα του τόν έκασταράνισε κόρη θραϊκή άνάπη, έφυσεν εκ την χώραν του και από τα γονικά του, και εις ξένον τόπον περπάτει και εκκρίματος άσπασει. Πόνους του κλαίον τα δέντρη, θλίψης του τη λιβάδα και ποταμοί τα δάκρυά του, θάνα τους στεναγμούς του. Άπόδύνει εις την στρατόν του να κλάση να λέγη, κι' οι πόνοι της καρδιάς του, και οι άναστεναγμοί του σπίνουν το να μη λολή, καρδιακά κρατούν. Έδε στρατιώτου συμφοράν, την έρρεκε, όφθαλμούς, αυτός ένε αιχμάλωτος, ξένος εις άλλον τόπον.

Και το κεφάλι έκείνο με τί χτένα που ρυτιόσας άλλοτε : «Η χτένα ότολγες το κεφάλι ή το κεφάλι στολίζει τί χτένα;» Το κεφάλι έκείνο θα χαθή για πάντα και μόνον τα μάτια, σαν δυό ποτάμιοι άκάτες, θα λαμπουν πάντοτε για να θομβίζουν το... «άλλοτε» το τραγικό άλλοτε που έφυγε για να μη ζαναγυρίση ποτέ πιά.

ΠΩΣ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Πώς ιδρύθη η επιστημονική αστυνομία και ποιοι είναι οι σκοποί της: Η πρόληψις του εγκλήματος και η ανακάλυψις των εγκληματιών. Τα εργαλεία των διαρρηκτών και η σκόνη.

Είς τας περισσότερας χώρας της Ευρώπης το επιστημονικόν εργαστήριον θεωρείται, από πολλόν καιρόν τώρα, ως απαραίτητον παράρτημα της αστυνομίας. Ασφαλώς, πρό πολλού η αστυνομία προτρέχει εις τα φώτα των ειδικών επιστημονών. Όσοι, ο συνεργασία αυτή έμεινε μέχρι τώρα αρκετά συγκεκριμένη, όταν παρουσιάζετο ευκαιρία προς τούτο. Τό εγκαίνισμα, τελευταίως εις Λονδίον, ενός επιστημονικού εργαστηρίου, που θα είναι παράρτημα της Σκωτλαντ-Γαρντ, δεν σημαίνει, άλλωστε, καθόλου, ότι πρόκειται να διακοπών οι σχέσεις, μεταξύ αυτής και των επιστημονών, που την εθίσθησαν εις τον παρελθόν να ανακαλύπτουν τὰς τούτας εγκλήματα. Άπλως, πρόκειται διά την συστηματοποίησιν μίας μεθόδου καταπολεμήσεως του εγκλήματος, νέας και αποτελεσματικής.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Μία τεραστία οργάνωσις, όπως είναι η αστυνομία του Λονδίνου, που είναι υποχρεωμένη να προστατεύη οκτώμιση εκατομμύρια ανθρώπων υπάρχει και που προσάγει κατ' έτος ογδόντα χιλιάδες περιπτώσεις πρό των δικαστηρίων, έχει υλικόν διά να απασχολήση πολλούς επιστήμονας, ακόμη και εξώ από το εργαστήριόν της. Μερικοί έχουν ως αποστολήν να επιθεκτούν, μαζί με τους ντετέκτιβ, τους τόπους των εγκλημάτων, διά να συνιένουν τα πρακτικά προβλήματα, που συναντά κάθε μέρα η αστυνομία και-ώς το έλλειψιμον, τουλάχιστον-διά να τελειοποιήσουν τας νέας μεθόδους, όχι μόνον ανακαλύψεως, αλλά και προλήψεως του εγκλήματος.

Η επιστημονική αστυνομία περιλαμβάνει δύο διαφορετικούς κλάδους: Ο πρώτος αφορά το νομικόν μέρος, ο δεύτερος τας έρευνας. Ο πρώτος ασχολείται στις όσολοιές των έμπεριονομικών και ο άλλος στις όσολοιές της αστυνομίας και των ειδικών βοηθών της.

Πραγματικά, η δράσις της αστυνομίας δεν περιορίζεται στη δημουργία των αποδείξεων, που θα καθοδηγήσουν στην κρίση του δικαστηρίου. Τα αποτελέσματα των εργασιών ενός εργαστηρίου αστυνομικών έρευνών, δεν αποτελούν πάντοτε τα πιστοποιήματα ενός εγκλήματος, που έγινε, αλλά δεν συντείνουν μ' αυτό λυώτερον στην προσαγωγή των κατηγοιών μπρός στη δικαιοσύνη.

Η τεχνική της επιστημονικής αστυνομίας έφθασε σήμερα σ' ένα σημείο εξέλιξεως πολύ προχωρημένο.

ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Το κυριώτερον καθήκον ενός αστυνομικού, έμφορτισμένου με μίαν ανάκρισιν είναι να μελετήση (τα ίχνη). Ο όρος αυτός, που ένδθυμει τα αστυνομικά μυθιοτήρηματα, καθορίζει τις λεπτομερείς έρευνες, από τις όποιες η εγκληματολογία, βοηθούμενη από την επιστήμην, προσπαθεί να βγάλη ώριμμένα πρακτικά συμπεράσματα.

Εκτείνοντας από ίχνη έντελώς όσημματα-όπως είναι το αποτύπωμα ενός πέλματος, μία κηλίδα σίματος κ. λ. π.-η επιστημονική αστυνομία έκανε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, ανακα-

Αριστερά: Ερευνητική αστυνομία, χρησιμοποιούσα μετρουκαίετες. Δεξιά: Άνω: δελτίον του τμήματος σημειώσεως. Κάτω: η γαλλική υπηρεσία σημειώσεως πηγαίνει εις τον τόπον του εγκλήματος.

λύπτοντας τα δακτυλικά αποτυπώματα. Τελευταία, οι ειδικοί ανέκλυναν, ότι τα ανθρώπινα χέρια δεν είναι τὰ μόνα, που μπορούν να αφήσουν οπιάδια ίχνη, αλλά και μύα κόμυον να ανακαλύψωμεν τον άνθρωπον που διέπρεψε ένα εγκλήμα. Πράγματι, ώρισμένα αντικείμενα, όπως τα πυροβόλα όπλα, παρουσιάζουν χαρακτηριστικά, που τα ξεχωρίζουν το ένα με το άλλο. Κάθε περιστροφον φέρει εις το έσωτερικόν μέρος της κάννης του τα σημάδια των σφαιρών, που έζηλθον από αυτήν και οι όποιες δεν μοιάζουν με κανενός άλλου πιστολιού. Ένα αναγνώρισις, λοιπόν των σφαιρών, ενός πιστολιού αποτελεί μίαν ολόκληρον επιστήμην, αρκετά, μάλλον, ανεπτυγμένη. Επίσης, τὰ σύνορα των διαρρηκτών παρουσιάζουν ιδιαίτερα το καθένα χαρακτηριστικά, άόρατα με γυμνό μάτι, αλλά ευκόλως ανακαλυπτόμενα, έπειτα από μία μικροσκοπική και μικροφωτογραφική έρευνα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Είς την κατηγορίαν των ένδειξεων μπεινουν επίσης όλες οι κηλίδες, οι τριχες των μαλλιών, οι σκόνες, τὰ απορρίματα κλπ. Οι «φινέτσες» του Σέρλοκ Χόλμς, που ένένπνευσαν έναν τόσο μεγάλο θαυμασμό στον δόκτορα Ουάτσον, και που μάς έκαμναν να χαμογελάσουμε χθές, είναι σήμερα μιά άπλη προνομτικότητα. Ένα από τὰ μεγαλύτερα μυαλά της διεθνούς αστυνομίας, ο δόκτωρ Λοκάρ της Λυώνος, που έκαμε μιά από τις εθύτερες μελέτες επάνω στις αποκολλητικές ένδειξεις, τας έφερε εις τον Σέρλοκ Χόλμς. Το ίδιο, όμοιοι και τὰ κομποίον μπρός στη δικαιοσύνη.

Η τεχνική της επιστημονικής αστυνομίας έφθασε σήμερα σ' ένα σημείο εξέλιξεως πολύ προχωρημένο.

ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Το κυριώτερον καθήκον ενός αστυνομικού, έμφορτισμένου με μίαν ανάκρισιν είναι να μελετήση (τα ίχνη). Ο όρος αυτός, που ένδθυμει τα αστυνομικά μυθιοτήρηματα, καθορίζει τις λεπτομερείς έρευνες, από τις όποιες η εγκληματολογία, βοηθούμενη από την επιστήμην, προσπαθεί να βγάλη ώριμμένα πρακτικά συμπεράσματα.

Εκτείνοντας από ίχνη έντελώς όσημματα-όπως είναι το αποτύπωμα ενός πέλματος, μία κηλίδα σίματος κ. λ. π.-η επιστημονική αστυνομία έκανε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, ανακα-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΝΗΓΗΜΑΤΑ ΗΜΥΜΗΤΟΥ ΤΡΕΛΛΕΣ ΚΑΙ... ΤΡΕΛΛΕΣ

—Να σάς δινηγώ, λοιπόν, κι' εγώ ένα έπεισόδιο απ' τα πολλά του σταδίου μου, είπεν ο γέρο-ιατρός. Μ' έκάλεσαν να επισκεφθώ έναν άσθενή, Πήγα και έβλεπα ένα άνδρα, έως σαράντα έτών, ευρωστό, με μιά φυσιογνωμία ένδιαφέρουσα, αλλά... πολύ άρρηκτο, τίποτε άλλο όμως. Μ' έχαίρθηκε ευγενέστατα και μού προσέφερε καθίσμα.

—Ε, τι έχετε; τόν ρώτησα. —Δέν βλέπετε, μού είπε θυμωμένος, την μύτη μου που πήρε μάκρος ως τρία άγγουριά; Δυό χρόνια τώρα γύρισα όλο τον κόσμο, πήγα στην Εύρώπη, μ' είδαν τόσοι γιατροί, αλλά τίποτε. Κι' έπειδή δέν μπορούν να με γιατρέψουν, όλοι τα ίδια μού λέγουν. «Είνε η ιδέα σας, κύριε, και προσπαθήσατε να την άποβάλετε». Θεέ μου! Ίδω μου! Μά ιδέα μου είνε, που έβλεπα την μύτην μου να μακραίνει μέρα με την ημέρα; Κυττάξτε, γιατρέ, κυττάξτε μάκρος!... Και έκτεινε τόν χέρι του εις την προέκτασι της μύτης του έδεικνε ένα μικρόν πράγματι τριών άγγουριών, χωρίς φυσικά η μύτη του να είνε τόσο. Άμέσως άντελέσθη ότι ο δυστυχής ήτο νευροπαθής και:

—Μείνατε ήσυχοι, κύριε, τού είπα. Τό ελάττωμα της μύτης σας είνε βέβαια καταφανέστατο, αλλά μείνετε ήσυχοι. Θα σάς τó γιατρέψω. Χρειάζεται μόνο λίγο βάρος, γιατί θα υποστήτε μίαν έγχειρνοι οπιοσδήποτε όδυννρον. Πετάρκτε επάνω γεμάτος χαρά και με φωνή τρέμουσα από ευγνώμοσυν είπε:

—Άχ, γιατρέ μου, δέν μπορείτε να φαντασθήτε, πόσο έχω υποφέρει. Άν πράγματι με άπαλλάξετε από τόν όγκον, θα σάς είμαι ευγνώμων έφ' όρου ζωής. Και πότε θα γίνη η έγχειρσις; —Όπότεν θέλετε, κύριε! και αύριο τó πρωί.

Μείναμε σύμφωνοι. Τόν έχαίρετσα, μούσφιξε τó χέρι γεμάτος χαρά κι' έφυγα. Άπό τό σπιτι του πήγα κατ' έυθείαν σ' ένα κρεσπωλεσι, άνόρασα ένα έντερο από σπλήνα και παρεκάλεσα να μού τó γεμίσουν αίμα.

Τό πρωί της έπομένης, την ώριμνην ώρα, ήλθεν ο άσθενής μου. Τόν έβλεψα στο κρεβάτι της έγχειρσεως, έβλεπα την μπλούζα μου, πήρα μερικά εργαλεία και είπα:

—Καλό θα είνε να μη βλέπετε την έγχειρσιν γιατί όσο κι' άν φανήτε γενναίος, θα πανέστε λίγο! Άλλως τε δέν είνε ανάγκη χλωροφόρμιου. Έδέχθη και τού έδεσα τα μάτια. Έπληρα κατόπιν τό έντερο και μιά λεκάνη και την έτοποθέτσα ακριβώς κάτω απ' την μύτη του κι' έλυσα τό έντερο. Μ' άλη μου την δύναμη τότε τού κατέφερα μία γραβιά από τήν μύτη!... Έχασε λίγο τας αισθήσεις του και τó πρόσωπό του γέμισε αίματα. Τού άνοίξα τού άμώος τα μάτια και τόν άποέφερα.

Μόλις είδε πώςας απ' τό κρεβάτι τρελλός από χαρά. Τοάθενά πού τον πάνω της έγχειρσεως, είδε τό σίματα στο πρόσωπό του, στήν λεκάνη έναν όγκο κρέατος και, γιά να πεισθή καλλίτερα πήγε στον καθρέφτη...

—Ό! τού θαύματος! Δέν έβλεπε πιά τόν τρομακτικό όγκο της μύτης του!

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία Δραχ. 200
Εξάμηνος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία Λίραι 2
Εξάμηνος » 1

ΠΡΟΣΩΠΑ
Στέφανος Ξενυχτίδης, 30 έτών.
Ντίνα 23 έτών.
Περικλής Άνθοκομίδης 45 έτών.
Ευθαλία (γυναικά του) 45 έτών.
Μία κόρη.

(Η σκηνή στο δρόμο, ένα γλυκό φθινόπωρο βραδάκι. Μία όμορφη γυναικά, ντυμένη κομψά, βαδίζει μπροστά και την παρακολουθεί ο κ. Στέφανος Ξενυχτίδης).

Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Έπι, τέλους, δεσποινίς, χαρίστε μου δυό λεπτά της ώρας να σάς μιλήσω. Κι' άν εκείνο, που γιά σας πώ δέν σάς άρεση, σάς υποχρεώμαι να έξασανισθώ πιά από τα μάτια σας. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (Η' ένα γλυκό χαμόγελο).—Όρίστε, κύριε. Είμαι στη διάθεσί σας γιά δυό λεπτά της ώρας. Τι θέλετε να μού πείτε; Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Άκούστε με, δεσποινίς, με προσοχή. Είμαι τώρα ένας ολόκληρος μήνας, που σάς παρακολουθώ. Έχω γίνει η σκιά σας. Περιμένω με άγωνία πότε θα βγίτε, γιά νάρθω κοντά σας και να σάς έβλεπω έστω και χωρίς να σάς μιλή. Καθώς καταλαβαίνετε, αυτό λεγεται:

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—... Παρακολουθείσαι. Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Όχι, λέγεται έρως. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Ότε μ' αγαπάτε; Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Μέχρι τρέλλας, δεσποινίς. Άγαπή τα μάτια σας, που λαμπρύνουν από πάθος και από ειρωνία, αγαπή τα κόκκινα χείλη σας, αγαπή τη σιλουέτη σας, αγαπή τό σώμα σας, τό χάλμα που πατάτε, τόν άέρα που άναπνεύετε. Ποτέ δέν ένώσια εκείνο, που νοιώθω τώρα ν' με βασανίζει. Είθε γιά μένα ένα όνειρο, που θέλω να ζωντανέψη στη ζωή μου...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σε πόσες θα τάχετε πύ άρα γέ αυτά; Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Δεσποινίς, σάς βεβαιώ ότι είναι η πρώτη φορά, που τό αθάνατοι. Πιστέψτε με ότι δέν είμαι από τους ένοχλητικούς εκείνους τύπους, που παρακολουθούν τις γυναίκες στο δρόμο. Κι' άν τό κάνω αυτό γιά σας, είναι γιά δέν μπου να σάς γνωρίσω άλλους και να σάς μιλήσω. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Νομίζω ότι η άδιαφορία μου όλο αυτό τό μήνα, που με παρακολουθείτε, θα σάς έπεισε ότι... Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Ότι είθε μιά γυναίκα καθώς πρέπει και θέλω να πιστέψετε ότι ακριβώς αυτή η άδιαφορία σας μ' ένθουσίασε και μούδωσε περισσότερο θάρρος γιά να έπιμεινω. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Τα λόγια σας με κολακεύουν...

Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Πιστέψτε κι' εγώ ότι, η ουσιαστική παρακολούθησι, που σάς κάνω ένα μήνα τώρα, θα έπεισε κι' εσάς ότι τό αισθήμα γ' ύ τρέφω, είναι οσοδρό κι' όχι περαστικό. Δέν ζητώ από σας μιά συνθημιμένη περιπέτεια, που άρχει απόψε και τελειώνει σε λίγον καιρό. Έχω σοφιστερώστες σκοπούς...

Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Είμαι νέος άκόμην, είμαι όμορφώμενος, δέν είμαι άδοκίμος, κερδίζω αρκετά και δέν ζητώ στον κόσμο παρά μιά συντροφιά γιά τή ζωή μου. Κι' αυτή η συντροφιά είθε εσείς... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Ότε με άλλα λόγια μού προτείνετε γάμο; Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Ακριβώς... Αυτό τό φαντάζομαι, θα σάς πείρη γιά τόν γάμο μου...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (με κάποια συγκίνησι).—Ναι... Αυτό είναι αλήθεια. Όπωσδήποτε όμως πρέπει να όμολογήσετε κι' εσείς ότι η σοδάρη πρότασι σας μοιάζει κάπως μ' αλφινιδισμό. Ο γάμος είναι ένα μεγάλο ζήτημα, που θέλει σκέψη. Δώστε μου δυό μέρες καιρό να σκεφθώ και θα σάς άπαντήσω. Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Νά σάς περιμένω μεθούριο εδώ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Όχι. Καλλίτερα δώστε μου την κόρη σας. Θα σάς γράψω ένα γράμμα στο σπιτι σας και θα σάς λέω την άποφασί μου. Άν είναι ευνοική, θα σάς άρξω παντρεύθω. Άν όχι, θα σάς παρακάλεσω να μη με ξαναδείτε όλην ώρα...

Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Όπως θέλετε, δεσποινίς. Όρίστε την κόρη μου... (Ζαλισμένος από την προσοχή του εύτυχία, ο κ. Ξενυχτίδης βιάζει μιά κόρη από τό πορτοφόλι του και, χωρίς να την κυττάξη, την δίνει στη δεσποινίδα).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Μεθαύριο, λοιπόν, θα έχετε την άπαντί μου. Όρεθούσα... Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Όρεθούσα... (Δίνουν τα χέρια και χωρίζονται).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (διαβάζει).—Περικλής Άνθοκομίδης, άρχιτέκτων, Άχαρνών 476 (με συγκίνησι).—Είμαι και άρχιτέκτων. Τό επάγγελμά μου μού άρέσει... Άς είναι όμως, είναι χαριτωμένος και φαίνε-

ΕΣΠΕΡΟΣ

Η κωμωδία της εβδομάδος Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ ΜΝΗΣΤΕΥΕΤΑΙ...

Τού κ. Π. Παπαδοῦκα

τα έπαρκη... Έως αυτός να είναι η τύχη μου. Θα τού γράψω ένα γράμμα στο δρόμο... (Καθεται και γράφει την άπαντί).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—(Τό άλλο βράδυ, Ο κ. Άνθοκομίδης, ένας σαρνανταπενήρης χοντρούτσικος κύριος, κάθεται στο τραπέζι και τρώει με τήν άναλόγου ηλικίας και σχήματος).

Η Μάρλεν Ντρίτριχ κατά ένα τελευταίον σκίτσον της

σύντομον του, την κυρία Ευθαλία. Αφ' ονόμας κυρία τó κουσούνι, Μία λίγο μάλιστα η υποσέσις μ' ένα νόστο... Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε, έφεραν ένα γράμμα γιά σας. Η Ευθαλία (τά παίρνει).—Όσοι τó εδω! Τά γράμματά τα διαβάσα εγώ πού τή.

(Η κυρία Ευθαλία διαβάζει τó γράμμα, ένα τό χαρακτηριστικά της άνοης εύουν επικινδύνως).

Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Τι είναι Ευθαλία; Τι συμβαίνει; Η Ευθαλία (με άγριο βλέμμα).—Αυτά μού κάμει, παληανθρώπει!... Καζανόδα! Λανδού! Παιγκούλα! Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ (με άπορία).—Μά τι συμβαίνει, σε παρακαλώ; Η Ευθαλία.—Διάσας και μετά τα λέω.

Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ (διαβάζει).—(Άγαπήτε μου κύριε. Όλη την περασμένη νύχτα έσκέφθηκα όλοά που μού έγραψε χθές τό βράδυ. Κατέληξα κι' εγώ στο συμπέρασμα, ότι παρακολουθείσαι ένας μήνας δέν μπορεί παρά να κρυβή σοδάρη αίσθημα. Έπειτα σκέφθηκα την πρότασί σας και νομίζω ότι κι' εγώ θα είμαι γιά πάντα ευτυχισμένη κοντά σας. Θα κάνω ό,τι μπου, γιά να κατασθώ τή ζωή μας ευχάριστη. Έπειτα δέν σάς καλώ όπιν πάντα τό όνειρό μου πια να παντρευθώ έναν άρχιτέκτονα. Γι' ένα να μη σάς βάλω σε κόπο, αύριο τό πρωί στις 10 βράδυ στο σπιτι σας. Με άγάπη. Η μέλλουσα σύζυγος σας Ντίνα). Άγαπήτη μου Ευθαλία, σου όρκίζομαι ότι δέν ξέρω τίποτα!... Η Ευθαλία (με ειρωνία).—Δέν ξέρεις τίποτα, γεροπαλιώμενε!... Ότε αυτά μού κάνει! Παίρνει τα κορίτσια από πίσω και τούς υποδέχεται γάμο! Αδύνατο... Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Άγαπήτη μου Ευθαλία, δέν την ξέρω αυτή τή δεσποινίδα!

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζών και Κινηματογράφων, κατά στίχον Δραχ. 12
Έμπορικά άγγελία » 8

ΝΤΙΝΑ.—Άφού τό θέλετε... Πού είναι; Η Ευθαλία.—Άπάνω, στο κρεβάτι. Είχαμε ένα έπεισόδιο χθές μετά τό γράμμα σας και θα μείνη γιά καμιά βδομάδα χαίμα.

(Άναεαίνουν επάνω. Η Ευθαλία άνοίγει την πόρτα και μπεινει μαζί με τή Ντίνα).

Η Ευθαλία.—Λανδού! Γύρισε να έδής την πόρ' όλγον μνηστή σου... Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ (Πετάγεται, πετάει τούς έπίδεςτους).—Δέν μού λτε, δεσποινίς, πότε και πού σάς έπρότεινα γάμο; Με νυμφίζετε καθόλου; ΝΤΙΝΑ.—Όχι... Δέν είθε σείς! Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Τότε τί φωνή μού άναψατε στα καλά καθούμενα; ΝΤΙΝΑ.—Εσείς είθε ο κ. Άνθοκομίδης, ο άρχιτέκτων; Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Μάλιστα! Και νομίζω ότι πρώτ' όρα σάς βλεπω! ΝΤΙΝΑ.—Αυτή η κόρη δέν είναι δική σας; (Βγάζει την κόρη και την δένει νύνη).

Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Μάλιστα! Και νομίζω ότι πρώτ' όρα σάς βλεπω! ΝΤΙΝΑ.—Αυτή η κόρη δέν είναι δική σας; (Βγάζει την κόρη και την δένει νύνη).

Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Μάλιστα, δική μου είναι... Κάποιος θα σάς τήν έδωσε κατά λάθος! Η Ευθαλία (με δυσπιστία).—Ποιος ήταν αυτός, που σάς τήν έδωσε; ΝΤΙΝΑ.—(Αιφνιδίως βλέπει μιά φωτογραφία του Ξενυχτίδη στο κομοδίνο). Να τού! Αυτός είναι!

Η Ευθαλία.—Ο Ξενυχτίδης! Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Τόν άβλο! Πάντοτε άσχημονόσε! Τηλεφώνησε τού, Ευθαλία, σε παρακαλώ, νάρθ' εδω... Η Ευθαλία.—(με χαμόγελο).—Πηγαίνω άμέσως...

ΝΤΙΝΑ.—(Σε μισή ώρα έρχεται ο Ξενυχτίδης, έλπει τή Ντίνα). ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Εσείς εδω; Πώς; Η Ευθαλία.—(Τού έζηγει την ιστορία με όλες τις λεπτομέρειες). Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ (δείκνει τό κεφάλι του).—Βλέπετε τι έπαθα εξ' ατίας της άσχημιάς σου; ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Με συγχωρείτε, αγαπήτοί μου, γιά τό λάθος. Μά ήταν νύχτα, ήμουν χαλαρός και δέν ήξερα ότι η κόρη σου είχε μπερδευτή με τις δικές νύνη).

Η Ευθαλία.—Πόρε τώρα και την άπαντί της δεσποινίδος. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ (διαβάζει με χαρά).—Ότε... Ναι; ΝΤΙΝΑ.—Ναι... ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Με τή διαφορά ότι δέν είμαι άρχιτέκτων, αλλά έμπορος μισοϊκανό πλάκων.

ΝΤΙΝΑ.—Δέν πειράζει. Τό όνειρό μου ήταν πάντοτε να παντρευθώ έναν έμπορο μισοϊκανό πλάκων. Η Ευθαλία (χαϊδέει τό κεφάλι του κ. Άνθοκομίδη).—Καίμενε Περικλή... Πόσο λυπούμαι που παρασέθηκα... Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Δέν πειράζει, Περικλή... Τό πράγμα διορθώνεται. Ο κ. ΑΝΘΟΚΟΜΙΔΗΣ.—Πώς; Ο κ. ΞΕΝΥΧΤΙΔΗΣ.—Θα σάς άγοράσω με μιά καινούργια σομπιέρα!

Αυλαία ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Αλλ' εύρισκεται στα βάθη της έρημου

Στην αγγλική άποικία της Κενυά, στην Αφρική, σε απόσταση 200 χιλιομέτρων από τη Μομπάσα, υπάρχει μια μικρή νήσος, όπου βρίσκεται η μυστηριώδης πόλη Λαμιά. Χωριζόμενη από τον πολιτισμένο κόσμο με τη θάλασσα, μισοβυθισμένη κάτω από την άμμο, η Λαμιά δεν έχει δεχθεί παρά λίγους μόνο Ευρωπαίους επισκέπτες. Οι περιηγητές με τ' αβαίνουν με «ντόνα» — αραβικά πλοίαρχα — από την Μομπάσα ή με το αυτοκίνητο, κατά την εποχή της άνοδος από τη Νάρομπι. Η Λαμιά είναι μια πόλη παλαιά με δρομάκιους στενούς, όπου οι ακτίνες του ήλιου δεν εισδύουν ποτέ, και με έρημια παλιών ανακτόρων. Πιο από την Λαμιά ενέπνευσε ένας ύψιλος αμμόβουλος λόφος και η άμμος σκπώνεται από τον άνεμο, μπαίνει μέσα στα σπιτά, καλύπτει το πάτο.

Ο «λόφος αυτός του διαδόλου», όπως τον αποκαλούν οι Ιθαγενείς, καλύπτει μια παλαιά βουνοκορφή άλλοτε επάνω στη νήσο. Κανένας από τους Ιθαγενείς «Αραβες δεν τολμά την νύκτα να περάσει από τον αμμόβουλο λόγο, όπου ο «Μισομύστης», ο «διαδόλος», ενεδρεύει κατά των διαδοτών.

Την ημέρα η Λαμιά είναι βυθισμένη στον ύπνο και μόνο το βράδυ ζυγνύει. Οι κάτοικοι της πόλεως αυτής καταγονται από τους Πέρσες, που ο' αυτή τη μακρινή περιοχή είχαν ιδρύσει τη 700 μ. Χ. μιά άποικία. Οι «Αραβες της Λαμιά είναι εύχρηστοι και για τις παραδόσεις τους. Δεν λαομανούν ότι από χίλιων έτών οι πρόγονοί των έθγαλαν μεγάλους ποίητες, μεγάλους χρυσόσκους και αρχιτέκτονες.

Οι γυναίκες της Λαμιά είναι οι ωραιότερες όλου του κόσμου. Αφρικής. Ντυμένες μ' ένα σαρόν «στράα», είδος χιτώνας, έρχονται το βράδυ και, όταν τους άρεσσει ένας άνδρας, παίρνουν ένα γασμάκι από τα λουλούδια, που έχουν στα μάτια, και τους, και τ' πετούν στα πόδια του εκλεκτού των. Τότε αυτός, αν η γυναίκα του άρεση, την ακολουθεί. Οι γυναίκες της Λαμιά ζουν μόνο την νύκτα, όπου ο έρωας τρύφει να κάνει με τα χέρια του παλάδα της πόλεως των.

Αλλά, για να ζήσουν, πρέπει και να εργάζονται. Οι κάτοικοι της Λαμιά έχουν φύτεψει γιαννάκια καρυδιών, είναι φάρδες, έχουν γαλαρίες.

Οι επισκέπτες είναι σπάνιοι στη Λαμιά. Άλλοτε έρχονται Κινέζοι, οινικές, Πορτογάλοι έμποροι. Σήμερα κάποιος που πηγαίνει κανείς «Άγγλος περιηγητής στη Λαμιά να περάσει λίγες μέρες, μαγεμένος από τη φημή της μυστηριώδους πόλεως του έρωτος...

Ο «λόφος αυτός του διαδόλου», όπως τον αποκαλούν οι Ιθαγενείς, καλύπτει μια παλαιά βουνοκορφή άλλοτε επάνω στη νήσο. Κανένας από τους Ιθαγενείς «Αραβες δεν τολμά την νύκτα να περάσει από τον αμμόβουλο λόγο, όπου ο «Μισομύστης», ο «διαδόλος», ενεδρεύει κατά των διαδοτών.

Την ημέρα η Λαμιά είναι βυθισμένη στον ύπνο και μόνο το βράδυ ζυγνύει. Οι κάτοικοι της πόλεως αυτής καταγονται από τους Πέρσες, που ο' αυτή τη μακρινή περιοχή είχαν ιδρύσει τη 700 μ. Χ. μιά άποικία. Οι «Αραβες της Λαμιά είναι εύχρηστοι και για τις παραδόσεις τους. Δεν λαομανούν ότι από χίλιων έτών οι πρόγονοί των έθγαλαν μεγάλους ποίητες, μεγάλους χρυσόσκους και αρχιτέκτονες.

Οι γυναίκες της Λαμιά είναι οι ωραιότερες όλου του κόσμου. Αφρικής. Ντυμένες μ' ένα σαρόν «στράα», είδος χιτώνας, έρχονται το βράδυ και, όταν τους άρεσσει ένας άνδρας, παίρνουν ένα γασμάκι από τα λουλούδια, που έχουν στα μάτια, και τους, και τ' πετούν στα πόδια του εκλεκτού των. Τότε αυτός, αν η γυναίκα του άρεση, την ακολουθεί. Οι γυναίκες της Λαμιά ζουν μόνο την νύκτα, όπου ο έρωας τρύφει να κάνει με τα χέρια του παλάδα της πόλεως των.

Αλλά, για να ζήσουν, πρέπει και να εργάζονται. Οι κάτοικοι της Λαμιά έχουν φύτεψει γιαννάκια καρυδιών, είναι φάρδες, έχουν γαλαρίες.

Οι επισκέπτες είναι σπάνιοι στη Λαμιά. Άλλοτε έρχονται Κινέζοι, οινικές, Πορτογάλοι έμποροι. Σήμερα κάποιος που πηγαίνει κανείς «Άγγλος περιηγητής στη Λαμιά να περάσει λίγες μέρες, μαγεμένος από τη φημή της μυστηριώδους πόλεως του έρωτος...

ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΚΙΝΑΣ

γιάλους δράκους σερά της Ούρουγγου-νόν. Μόλις όμως οι άντρες του έλγχαν από το πυκνό κι άπαχτο σκεδόν βάσος, αντίκρισαν την όχληρή πόλη της Σιμπτα-μουίνης. Και πάνω ο' έναν έλαφρον άνηφορο, σκεπασμένη από πράσινο γορτάρι, και που ανόρεξε με τον στατικό Ούγγερεγγίρι, είδαν οι άνδρες τις ακτινές των άλλων καραβανιών, των φίλων των, που είχαν ξεκινήσει πριν απ' αυτούς, από τη Σανζιάρ και τους έπεριμένα εκεί, για να εξακολουθήσουν μαζί από τώρα και πέρα, τον δύσκολον και επικίνδυνον δρόμο τους.

Συμφωνή με μια συνθήκη που επικρατούσε ανάμεσα στα κράτη της Αφρικής και που επικρατεί και σήμερα, ακόμη στους «Αραβες της έρημου, οι έρχομενοι αναγγέλλουν από μακριά τον έρχομό τους, με πολλούς και συχνούς πυροβολισμούς. Το ίδιο έκαναν και οι άνθρωποι του καραβανιού μας.

Οι στρατοπευδόμενοι άνδρες του πρώτου, που ήταν όλοι τους «Αραβες, έβγχαν άμέσως από τις σκηνές του και υποδέχτηκαν τους έρχομενους φίλους τους, με χαρούμενα καλωσήματα και με γιορταστικούς πυροβολισμούς στο αέρα.

Μετά τις πρώτες διαγνώσεις με τους πλούσιον γεύμα σ' όλους, για ν' αναλάβουν λίγες δυνάμεις, ύστερα από το διήμερο κοιτιστικό ταξίδι τους.

Και κατόπιν, έπειδή μόνον τον Σεικ Θοδάρ περιμέναν, για να κάνουν συμβούλιο για το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσουν, έβγχαν το συμβούλιο στη σκηνή του Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ.

Το πρώτο ζήτημα που τέθηκε στο συμβούλιο ήταν το ζήτημα της έλλογης, ενός γενικού αρχηγού του καραβανιού, που βάταν υπεύθυνος για την πειθαρχία όλων, για τη ζωή και τα τρόφιμα των και ιδιαίτερα για το δρόμο, που έπρεπε να ακολουθήσει το καραβάνι, ώστε να συναντηθεί στο το δυνατό λιγότερες δυσκολίες και να διατρέξει λιγότερους κινδύνους.

Όλοι, λοιπόν, μόλις έβγχαν λόγους δια την γενική αρχηγία στραφθηκαν προς τον Σεικ Θοδάρ, που μ' όλο που δεν ήταν «Αραβός, ήταν ο πλουσιότερος κι ο μεγαλύτερος μεταξύ των αρχηγών.

Αλλά ο Σεικ Θοδάρ αρνήθηκε: Φοβόταν μήπως θέλει τους φίλους του «Αραβες και μήπως τους πληγώσει, έπειδή βάσανε, αυτός ένας γκασιούρι, αρχηγός Μουαμεθανών και πιστών του Προφήτη. Η δικαιοσύνη, όμως που έφερε, ήταν άλλη.

Δεν πρέπει, είπε, να γίνει έγω γενικός αρχηγός των καραβανιών, κι εγώ έχω το μεγαλύτερο και πολυπληθέστερο καραβάνι. Γιατί, απλούστατα, δεν ξέρω το δρόμο και δεν μπορώ να σας οδηγήσω έγω και να αναλάβω τις ευθύνες. Αντίθετα, έγω περιμένω από σας και ειδικότερα από τον Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ, να μ' οδηγήσετε για το δρόμο, που πρέπει να ακολουθήσουμε και τον καλύτερο τρόπο που πρέπει να μεταχειρισθούμε, για να φτάσουμε στο σκοπό μας. Γι' αυτό σας προτείνω να εκλέξετε για γε-

νικόν αρχηγό τον φίλο μου Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ, που έχει κάνει πολλές φορές αυτό το δρόμο και είνε πολύ εμπειρότερος απ' όλους μας σ' αυτές τις δουλειές, εμείς δε να μείνουμε, ο καθένας μας αρχηγός του δικού του καραβανιού.

— Σωστά μιλάει ο Σεικ Θοδάρ, σωστά και δίκαια, είπαν και όλοι οι άλλοι και Ρωμιοί και «Αραβες αρχηγοί που είχαν έλθει μέρος στη σύσκεψη.

Κι έτσι Γενικός Αρχηγός όλων των καραβανιών εκλέχθηκε ο Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ.

Υστερα από την έλλογη του γενικού αρχηγού, η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τη διεύθυνση, που έπρεπε να ακολουθήσουν τα καραβανία. Η συζήτηση αυτή ήταν μακριά και σαφής. Πρώτο να πάει πηγαίναν, προς το θορήχι ή προς το νοτιό. Προς το νοτιό ή δρόμος ήταν συντομότερος, αλλά πολύ επικίνδυνος, ενώ προς τον βορρά ήταν μέν ασφαλής, θα υποχρεωνόταν όμως να πληρώσουν πολλούς φόρους στους μικρούς ηγεμόνες του κάθε τόπου, απ' όπου έπρεπε να περάσουν.

Έπειδή, λοιπόν, το καραβάνι ήταν πολύ ταχυρό και όλοι ήθελαν να πληρώσουν όσο το δυνατό ελαττωμένους φόρους, η πλειοψηφία των αρχηγών στο συμβούλιο αποφάσισε να ακολουθήσει το καραβάνι τον συντομότερον προς το νοτιό δρόμο.

Ο Σεικ Θοδάρ, μαζί με τους περισσότερους Ρωμιούς και ο Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ, μαζί με τον φίλο του Σουλτάν - μπέν - Αλή, είχαν προτείνει τον βορεινό δρόμο, αλλά αναγκάσθηκαν να υποχωρήσουν μπρος στην κατηγορηματική απόφαση της πλειοψηφίας.

Ο Χαμίς - μπέν - Αβδαλλάχ συγκεκράσθηκε μ' αυτόν τον τρόπο την όλη συζήτηση.

— Αφού κι' έγώ, όπως και οι άλλοι οι τρεις, τον λόγο μου, αν όλοι σας αποφασίσετε ν' ακολουθήσουμε το δρόμο προς το νοτιό, δεν έχω τίποτε να πώ, μ' όλον ότι μ' εκλέξατε αρχηγό σας.

— Αλλά, αυτό θέλω, αποκρίθηκαν όλοι τα μάτια του Συμβουλίου.

— Καλά, λοιπόν. Τότε θα φύγουμε το πρωί, μιά ώρα πριν βγύ ή ήλιος και θα ακολουθήσουμε τον παλιό δρόμο ίσαχη την Μπουχί και από κεί θα στρίψουμε προς το νοτιό.

Είχε πιά νυχτώσει. Οι φωτιές του στρατοπέδου έλαμπαν εδώ κι εκεί και το έδιναν μια φαντασμαγορική όψη. Κοιτά στη σκηνή του Σεικ Θοδάρ, ο Σιμπτα και ο Μότος κάθονται μπροστά στην φωτιά, μαζί με τους υποσπιστές των άλλων «Αραβών αρχηγών. Κοιτά δε αυτούς, έπάνω σ' όμορφα και παλαιά έθαρμακα, χαλιά καθόταν ο Νικόλας και τα παιδιά των άλλων Ρωμιών και «Αραβών αρχηγών.

Και σ' αυτή την ομάδα, όπως και σ' όλες τις άλλες, η συζήτηση περιστράφταν γύρω από την γνώση απόφαση του συμβουλίου.

(Συνέχεια εις το επόμενο)

Το Λαϊκόν πνεύμα

Ο ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ

Και αί πανουργία του

Ο Μπερτόδουλος μ' αυτές τις εβδυμάδες του, που διηγήθηκαμε στα προηγούμενα φύλλα, κατήντησε πρόσωπο, μέσα στο παλάτι του Δούκα, που ο καθένας ήθελε να το γνωρίσει.

Πρώτη - πρώτη ή Δουκίσσα - τον ζήτησε, έξ' όλης του φάσκου, που έκαμε στο Δούκα, με τις γυναίκες.

Και ο Δούκας του ανήγγειλε την επιθυμία του Δουκίσσας.

Γιατί, άπαντά ο Μπερτόδουλος, έπρεπε να ζήσει με τη Δουκίσσα. Τι θέλει να ιδί; Τα μυστήρια μου ή τ' αυτά μου;

Κι ο Δούκας του λέει:

— Ο καθαρός περ - να έλευθερα ακόμη κι' ανάμεσα από τα τοίχους.

Με τον Μπερτόδουλος αντιστέκεται: «Η θυμωμένη γυναίκα, λέει, — ή άνοιξη — έλγεται και το τρυπημένο ντυάνι είναι μεγάλη ζημία στο σπίτι.

Κι' ακολουθεί ο έξης διάλογος:

ΔΟΥΚΑΣ. Σύνχα συμβαίνει στέν κακό άνθρωπο έκείνο που φοβάται.

ΜΠΕΡΤ. Η νουρία πηδά έξω από το πτυχίο, για να σωθί. Μα κάποτε πρέπει να φτιάξει και καίεται.

Α. Ξέρεις, Μπερτόδουλε, την παροιμία; Κενός που υπερβεί τις κλωστές, ως τις ξευπερβεί.

ΜΠ. Μα, όταν οι άκρες είναι μπερδεμένες:

— Ο καθένας τάχα τη Δουκίσσα, μη σε μαλάρω.

ΜΠ. Γυναίκα θυμωμένη, θάλασσα άγριεμένη.

Α. Η Δουκίσσα είναι γυναίκα καλή και απλάνυχνη. Σύρε να σε ιδί, Μπερτόδουλε. Έλα. Τράβα με το γέλιο στην άσκημη μούρη σου και μη φοβάσαι.

ΜΠ. Πηγαίνει κανείς έμπρός, όταν δεν μπορεί ν' αν πιάσω...

ΣΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Έτσι ξεκίνησε ο Μπερτόδουλος για το διαμέρισμα της Δουκίσσας, που είχε διαταχθεί τις γυναίκες της να ετοιμάσουν κομμάσια ραβδιά κι' α' αυτά ν' αρχίσουν να κτυπούν το Μπερτόδουλο, αφού τον κλείσουν σε μιά κούρση.

Μα, μόλις τον είδε τόσο άσκημη, άρχισε να τον περιπαίζει:

— Τι δες μούτρο που σούχει ο μπουζούκοκέφαλος, — είπε στις γυναίκες της.

Κι ο Μπερτόδουλος:

— Δεν είναι δικό μου το φταίξιμο, κυρία μου.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ. Πως σε ζητούν εσένα; ΜΠ. Έγώ δεν ζητώ τίποτα.

ΔΟΥΚ. (θυμωμένα). Πως σε φωνάζουν; ΜΠ. Όποιος με φωνάζει του αποκρίνομαι.

ΔΟΥΚ. Πως σ' όνοματίζουν; ΜΠ. Δεν ζεματίζακα ποτέ μου, για να θυμάμαι.

Σ' αυτό το διάστημα, που η Δουκίσσα μιλούσε με τον Μπερτόδουλο, μιά υπηρέτρια της έφερε ένα δοχείο γεμάτο νερό, μέσα στο οποίο ήθελαν να τον βάλουν να καθίσει. Ο πονηρός άνθρωπος έννοιωσε περί τίνος έπρόκειτο, αλλά άταράχως συνέχισε με τη Δουκίσσα την άμυλλα του, άπαντώντας στην κυρία, που τον ρώτησε πως ξέρει τόσες πανουργίες.

— Κάθε φορά, της λέγει, που θα βραχί το καθάριο μου, μοντεύω για κάθε πράγμα και ξέρω, αν η γυναίκα είναι πιστή στον άντρα της. Αν τώρα με βράσουν από πίσω, θα πώ άμέσως στην κάθε μιά σας τι ζωή κάνει κι' αν κάποτε απομνημόνευ κάποιον την αρετή της.

Τα λόγια αυτά του Μπερτόδουλου έφεραν μεγάλη άνοιχνη στις γυναίκες. Πρώτη η υπηρέτρια, που έφερε το νερό και τότε τοποθετήσε πίσω από το φοβερό άνθρωπο, το τράβηξε σιγο-σιγό, γιατί φαίνεται, πως κάποτε είχε σφαλεί. Μα η υπηρέτρια, που ήλθε να κάμει στο Μπερτόδουλο, που ήταν πολύ θυμωμένη, προστάζει κάθε μία από τις γυναίκες της να πιάνουν ένα ζύλο και να τον δειρουν τον δυστυχί Μπερτόδουλο. Κι' έπειδή αυτό μπορούσε να γίνει, χωρίς ο άσκημος άνθρωπος να τους βγάλει τις μπουμπές τους στα πόδια, άρμυσαν έπάνω του.

Μα ο πονηρός χωρικός δεν έχασε την ψυχραιμία του. Στάθηκε παρόμοια κι' είπε:

— Εκείνη από σας, που σκέφθηκε να δηλητηριάσει τον Δούκα, ως με βαρέσει! Οι γυναίκες άσπιστες, τα ζύλα έπιασαν από τα χέρια των κι' η κάθε μιά διαμαρ-

τυώθηκε, πως ποτέ δεν σκέφθηκε τέτοια πράξια.

Μα η Δουκίσσα, που, αν κι' εβάρμαζε σε στο παλάτι του Δούκα, που ο καθένας ήθελε να το γνωρίσει, όμως ήτο ασυγκρίμμενη, πώς ποτέ δεν σκέφθηκε τέτοια πράξια.

Μα η Δουκίσσα, που, αν κι' εβάρμαζε σε στο παλάτι του Δούκα, που ο καθένας ήθελε να το γνωρίσει, όμως ήτο ασυγκρίμμενη, πώς ποτέ δεν σκέφθηκε τέτοια πράξια.

Ο πονηρός άνθρωπος είδε πως δεν θα γλύτωνε εύκολα. Στρίψε, λοιπόν, προς τη Δουκίσσα και λέγει:

— Βλέπε, Κυρία, πως θα βαρέθω. Λοιπόν παρακαλώ σε να μου κάμεις την έξης χάρι: Πες σ' αυτούς, που έρχονται να με πιάσουν, ν' αν η κτυπήσουν το κεφάλι. Το υπόλοιπο ως το φέρονον στο χειρότερο.

Η Δουκίσσα δέχτηκε την επιθυμία αυτή του Μπερτόδουλου κι' έδωσε την προσταγή αυτή στους αμμοτορμαλάδες, που, για να την διαβάσουν στους φρουρούς, που θα τον έδερναν. Εκίνησαν λοιπόν οι τέσσαρες άνδρες με τον υπόψηφο για δόσιμο προς τους φρουρούς, που περιμέναν με το ζύλο στο χέρι. Ο Μπερτόδουλος τράβηξε μπροστά κι' οι συνοδοί του άρχισαν πίσω. Μα αυτοί, κατά τη διαταγή της Δουκίσσας, φώναξαν στους φρουρούς: «Μη βαράτε το κεφάλι. Το υπόλοιπο — έπει η Δουκίσσα — φέρετε το στο χειρότερο.

Οι φρουροί, που είδαν το Μπερτόδουλο έμπρός από τους συνοδούς του, νόμισαν ότι αυτός είναι είς κεφαλή των και τον άφησαν να περάσει έλευθερα. Όταν δ' έφθασαν αυτοί, τους έπιασαν στο ζύλο.

Έτσι δαρμένοι έθωσαν στη Δουκίσσα και της είπαν το τι έγινε. Η «Αρχόνα» δέ μιλώσε. Άλλα δέ λησμονέσε ότι ο Μπερτόδουλος έπρεπε να τις φανί, ως θα ιδούμε στο άλλο φύλλο.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Την ημέραν, που ευρτάσθη η επέτειος της ανακαλύψεως της Αμερικής, ο Λαντν, από του ύψους ενός προκερίου βήματος, από όπου άγόρευε, έκαμε τον έ-ξες περιέργον παρρηλικήν μεταξύ του Ρουβέλτ, όστις πρό τριαετίας έκαμε την πρώτην επίσημη προσοχάειαν εις-όδου του εις τον Λευκόν όικον και του μεγάλου παντοπόρου.

Ο Ρουβέλτ είναι καθ' όλα άμειος με τον Χριστόφορον Κολόμβον... Προ-τό ξεκίνησαν, δεν έγγυριζε που πηγαί-νει, όταν έφθασε, δεν έγγυριζε που εύ-ρίσκετο και, όταν φύγη, δεν θα γνωρίζη που ήτο κατά το διάστημα αυτό.

Ανέκδοτα

Ευστοχος απάντησις

Ο στρατάρχης ντε Μπασομπιέρ ήτο πολύ καυχηματίας επίτυχίας του, ήλγχε, με μεγάλας επιτυχίες του, ήλγχε, υπερβέβαιον υπερμέτρος τα πρ-ήματα και άλλοτε έφωριζόταν διάφορα ανδραγαθήματα που δεν έγιναν ποτέ.

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας «Ερρίκος Δ' έστειλε τον στρατάρχη με ειδική αποστολή εις την Ισπανία. «Οταν έπιστρεφει ο Μπασομπιέρ άνήγηθι εις τον βασιλέα τας λεπτομερείας του ταξιδιού του, εκτενέως ευχαριστός, κατά την συνήθειαν του, εις τας επιτυχίας του, ως άνθρωπου και ως διπλωμάτου. Μεταξύ των άλλων είπεν ότι πολλά κυρία που τον έβρισκαν καθώς φαίνεται άρρωστο, του έπετούσαν στην διάτασιν του άνθ από τα μαλκόνια. Ο δέ βασιλεύς της Ισπανίας, ως δείγμα υπερτάτης τιμής του έστειλε έναν ζιέροχον ήμιονον, πλουσιωτάτα στολισμένον.

Ο βασιλεύς Έρρίκος έχασε τότε την ύπομνην του και του είπε:

— Μα την αλήθειαν, θα ήτο πλνλ περίεργον το θέαμα ενός όνου έπάνω εις έναν ήμιονον!

— Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΙ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΙΝΔΟΚΙΝΑΣ

Μία σπαρταριστή περιγραφή του διασώμου έξερευνητού και κυνηγού άγρίων θηρίων, ταγματάρχου κ. Χ. Σ. Ρήντ, εις την όποιαν άφηγείται την δραματική περιπέτειά του μ' ένα τρομερό βούβαλο.

Αυτοί, που έλαβαν μέρος στο μεγάλο πόλεμο, μπορούν να σας πούν για το άίσθημα της άπελπισίας, που τους καταλάμβανε, όταν ένα πελώριο άρμα μάχης κατευθυνότανε άδριο εναντίον τους.

Ακριβώς, το ίδιο συναίσθημα καταλάμβανε τον ειρηνικό Ιθαγενή Μοά της Ινδοκίνας, ή τον γενναίο έξερευνητή, όταν ένας γιγαντιαίος θούβαλος τους έπιπθεται. Το άγριο ζώο αυτό έχει έπνομασθή από τους Ευρωπαίους «άρμα μάχης της ζούγκλας». Είμαι πεπεισμένος, ότι είνε το πιο επικίνδυνον για κυνήγι ζώο του κόσμου. Είχα πολλές μέχρη τώρα μάχες με θούβαλους.

Άρκει να σας πώ, ότι κανένας Ζωολογικός Κήπος της Αμερικής δεν κατέχει έναν άγριον θούβαλον, διότι είνε σκεδόν άδύνατον να

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΠΟΘΝΟΛΑΛΗ

Εκλεκτοί στίχοι

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΟΥ

Τού Ζάν Μωρεάς

Τόκ, τόκ, τόκ, τόκ
καρφώνει βιαστικό
τόκ, τόκ, τόκ, τόκ
Χάρου κρεβάτια ό μαραγκός

♦♦♦

Καλέ τεχνίτη και μάστορά μου,
από καρύδι γι' από ελάτι
κόψε μεγάλο Χάρου κρεβάτι
νά βάλω μέσα τόν έρωτά μου

♦♦♦

Νάναι στρωμένο μ' άσπρα άτλάζια,
σάν τά δοντάκια της στ' ώραιό στόμα
και νάχη φιόγκους από κείό τó χρώμα,
πούχουν τά μάτια της τά ναλάζια.

♦♦♦

Τόκ, τόκ, τόκ, τόκ
καρφώνει βιαστικός
Χάρου κρεβάτια ό μαραγκός.

♦♦♦

Κεί κάτω, κάτω στά ρεμολίθια,
κεί στά δροσάτα πλατάνια πλάι,
τότε πού ό κύκος λαλεί τó Μήν
άλλος τής φίλης τά στήθια

♦♦♦

Καλέ τεχνίτη και μάστορά μου,
από καρύδι γι' από ελάτι
κόψε μεγάλο Χάρου κρεβάτι
νά βάλω μέσα τόν έρωτά μου.

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

Η γέφυρα τού Πηνειού στό 'Αλκαζάρ τής Λαρίσης

Είς τήν πρώτην γραμμήν: 1) Μία γραφική εικών τών Δελφών. 2) Οί κα-
ταρράκται τού Λαδώνος. 3) Κοπάδι στή βροχή. 4) Τά 'Τσαγιά' τής Δρά-
μας. 5) Ένας δρόμος τής Μυκόνου

Είς τήν δευτέραν γραμμήν: Δεξιά: Χαρακτηριστική εικών ενός βοσκού.
2) Το Πήλιο με τήν Μακρινίτσα, κατά μίαν ώραιάν φωτογραφίαν. 3) 'Α-
ριστερά: 'Ο Νέστος παρά τó 'Οξίλαρ. 5) Ψαράδες στήν 'Υδρα

Εκλεκτά τραγούδια

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τού Πώλ Βερλαίν

Λυγιολαλιά, λές, τά βιολιά
τού φθινοπώρου σέρνουν
και στήν καρδιά βαρύθυμια
μονότονά μου φέρνουν.

Μ' όψη αβυσσής, φωνή ηνική
περνούν οι άρες, λές,
και πάει μου ό νοός σ' αλλοπνούς
χρυσούς καιρούς και κλαίω.

Και προχώρα, με σπρώχνει ώχρός
τ' ανέρι τ' ώρνισμένο.
Εδώ και κεί, πάνω στή γη
σά φύλλο μαρμένο.

ΠΟΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κάτι μου έχουν πάρει
μέσ' απ' τήν καρδιά
κάτι μου έχουν πάρει
και δέν ήταν ζωικά
και δέν ήταν χέρια
κι' ήταν ένα βράδυ
πού 'παίξαν θεά
στό γιάλο τ' αστέρια
κι' ήρθε ένας άγέρας
κι' ήρθε ένας βορράς
κι' ήρθε ένα σκοτάδι
ώ, άσπρη, χαμένο
κάποιο θησαυρό
πού θορυπούσε όμας

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Συνθησισμένη σκηνή στή βρύσι τού χωριού

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

Ποδόσφαιρον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Τὴν προεχρή ἐβδομάδα θὰ ἀρχίσουν στὸ Νέον Φάληρον τὰ καὶνούργια ἔργα διὰ τὴν ἐξορτίαν τοῦ Ποδηλατοδρομίου καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτοῦ. Θὰ συμπληρωθῶν αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς ἐξέδρας, τὰ ἀποδυτήρια, τὰ λουτρά καὶ γενικάς τὸ ποδηλατοδρόμιον θὰ γίνῃ ἕνα τέλειον ποδοσφαιρικὸν γῆ-πεδον μετὰ ὅλας τὰς ἀνάσεις. Διὰ τὴν αἰ-

ποπεράτωσιν τῶν ἔργων, ὁ Δήμος Πειραιῶς ἐψήφισε κονδύλιον 350 χιλιάδων δραμῶν, κατὰ τὴν σχετικὴν εἰσηγήσειν τοῦ ἐκ τῶν δημοτικῶν Συμβούλων κ. Γ. Ἀδριανουπόλου. Μέχρι σήμερα ὁ Δήμος Πειραιῶς εἰσέφερε διὰ τὰ ἔργα τοῦ Ποδηλατοδρομίου 700 χιλ. δραμῶν. Τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων ἔργων θὰ γίνων μετὰ εἰδικὴν τελετὴν, στὴν ὁποίαν θὰ παρευρεθῶν ὁ κ. Κετζίης καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἐπαρχιακὸς ἀθλητισμὸς Οἱ Πατραῖτικοὶ Λαϊκοὶ Ἀγῶνες

Τὸ γνωστὸν γυμναστικὸν Σωματεῖον τῶν Πατρῶν, Παναχαϊκὴ Γυμναστικὴ Ἑνωσις, προεκήρυξε διὰ τὴν 29ῃ καὶ 30ῃν τρέχοντος μηνὸς τοὺς Ἀ Πατραϊκοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνας κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, σκοποβολῆς καὶ ποδηλασίας πού θὰ τελεσθῶν εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Παναχαϊκῆς Γυμναστικῆς Ἑνώσεως (Ἵψηλὰ Ἀλώνες).

Τὸ πρόγραμμα καθορίσθη ὡς ἑξῆς: Ἡμέρα πρώτη: Κυριακὴ 29 Νοεμβρίου 9.30 π.μ.

- 1) Δισκοβολία ἐλευθέρᾳ, 2) Ἀκόντιον, 3) Σκοποβολὴ ἀτομικὴ μετὰ 200 μ. μαθητῶν καὶ ἀθλητῶν ἐφήδων, 4) Σκοποβολὴ ἀτομικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 5) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 6) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 7) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 8) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 9) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 10) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 11) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 12) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 13) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν, 14) Σκοποβολὴ ὁμαδικὴ μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν.

Ἡμέρα δευτέρα: Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου, 3 π.μ.

- 1) Παρέλασις, ὁρκωμοσίαι κλπ., 2) Δρόμος 100 μ. προκριματικὸς, 3) Σφαίρα, 4) Μήκος, 5) Δρόμος 800 μ., 6) Σφαίρα, 7) Ὑψος, 8) Δρόμος 100 μ. τελικός, 9) Διεκδικητικὰ μετὰ 200 μ. Σχολεῖων καὶ ἀθλητικῶν Σωματείων, 10) Δρόμος 1500 μ., 11) Δρόμος 10.000 μέτρων, 12) Σακκοδρομία καὶ ποδηλασίας, 13) Σκυταλοδρομία 4Χ100, 14) Ποδηλατοδρομία 20.000 μέτρων.

Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων θὰ ἀπονεμηθῶν μετὰλλαι, διπλώματα καὶ ἔπαυλα.

Ο ΠΕΙΡΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ἐρχόμενον φῶλλον τοῦ «Ἑσπεῖρου» ὁ εἰδικὸς ἀθλητικὸς συνεργάτης μας θὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τὸν Πειραιτικὸν Σύνδεσμον καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τὰ λοιπὰ πειραικὰ Σωματεῖα.

Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΤΟΥ

Θὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, δίδων συνεχῶς ἀγῶνας εἰς τὰς πόλεις πού θὰ διέρχεται!

Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου ἐγίνε μέχρι τώρα κατὰ πολλοὺς τρόπους. Μετὰ ἀερπλάνα, μετὰ πλοῖο, μετὰ ποδήλατο, μετὰ αὐτοκίνητο καὶ μετὰ τὰ ποδῶν. Φαντασθήκατε ὅμως ποτε ὅτι θὰ ἴτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀθλητῆν, πού θὰ δίνῃ ἀγῶνας σὲ κάθε πόλιν πού θὰ σταματᾷ; Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον θὰ ἐπιτελεσθῇ ὁ Τζιμ Λόντος, ὁ σιδερένιος ἄνθρωπος.

Εἶναι περὶ τὸν νὰ ὁδὸς παρουσιάσῃ αὐτὸν τὸν Ἕλληνα γίγαντα τῆς πάλης, αὐτὸ τὸ φαινόμενον τῆς μυϊκῆς δυνάμεως, πού τὸ κατορθοῦσά του εἶναι γνωστὸν ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ ὄνομά του εἶναι γνωστὸν σὲ πέρατα τῆς γῆς, καὶ δὲν ὑπάρχει Ρωμιοὺς πού νὰ μὴν τὸν εἶδῃ ἢ νὰ μὴ διαβάσῃ τοὺς θρύλους του. Λοιπὸν, ὁ Τζιμ Λόντος, οὔτε λίγος, οὔτε πολὺ, θὰ

πού τόσες φορές τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τὴν νίκη δὲν ἐνθουσιασμοῦ.

Στὴν Ἀμερικὴν ὁ Λόντος θὰ ἐξακαθάρσῃ τοὺς...λογαριασμοὺς, μετὰ ἀπὸ ἀντιπάλους πού θέλουν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι εἶναι καλλίτεροί του καὶ...φυγοῦν μὲν μόλις κλεισθῇ ὁ ἀγὼν! Θὰ συνεχίσῃ τὴν περιόδειαν του, στὸν Καναδὰ, Μεξικὸ, Ἀργεντινὴν καὶ Οὐραγουάιν γιατί ὁ μόνος του ἔντ' οὐδαίῃ ἔχει ἕνα σωρὸν προτάσεις πού χρειάζονται...ἐκκαθαρίσει. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες σὲν Ἀμερικὴν σημαίνουν ἑκατοντάδες χιλιάδες δολларίων, δόξα, θράσος.

Μετὰ τὴν Ἀμερικὴν, θὰ ἐλθῇ ἡ σειρά τῆς Ἰαπωνίας καὶ θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ὁ καλυψίδης ἄνθρωπος θὰ διαπεράσῃ τὸν Εἰρηνικόν, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν χώραν τῶν καυσαπνέων. Οἱ

Ἐνὰ συναρπαστικὸν ἐκπαιδευτικὸν ἀπὸ τὸν τελευταῖον ἀγῶνα τοῦ Τζιμ Λόντου σὲ Νέα Ὑόρκη, πού ἔληξε μετὰ τὴν νίκην του.

γυρίσῃ τὸν κόσμο παλεύοντας! Ἐπὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν πρὸ μηνὸς καὶ αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες πού τὴν ἀναγγέλλουν μετὰ κτυπήματα στοικίαι, δὲν ἀφύκνουν καμμία ἀμφισβησίαν γιὰ τὴν ἐγκυριότητά της.

Εἶναι ἀκόμη γνωστὰ καὶ ὅλα αἱ λεπτομέρειαι τοῦ φανταστικοῦ αὐτοῦ τουρνεῦ, πού μόνο ἕνας Λόντος θὰ ἴτο δυνατόν νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ὁ Λόντος θρόσκεται σήμερα σὲ Νάπολιν, ἀπὸ τὴν προκειμένην νὰ συμπληρώσῃ τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας πού πρέπει νὰ δώσῃ, σύμφωνα μετὰ τὸ συμβόλαιόν του. Ἐπειτα, θὰ μαρκάρῃ γιὰ τὴν Αἰγύπτου ὅπου θὰ δώσῃ 2-3 ἀγῶνας σὲ Κάιρον, τὴν Ἀλεξάνδρην καὶ τὸ Πόρ-Σαΐδ. Κατόπιν ὁ Τζιμ θὰ γυρίσῃ σὲν Ἀθήναι πού θὰ περάσῃ τὸ Χριστούγεννα καὶ τὴς γιορτὰς, καὶ θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ μεγάλο παλαιστικὸν τουρνεὺ ἀνὰ τὴν γῆν.

Ὁ Λόντος θέλει, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ ὁριστικῶς τὴν πάλην, νὰ καταπληρῇ τὸν κόσμον, μετὰ ἕνα πρωτοφανὲς κατορθώμα.

Μετὰ τὰς Ἀθήνας, πού ἴσως δώσῃ 3 ἀγῶνας, θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Λονδίνον, διότι ἔχει ἀναλάβῃ πρὸ καιροῦ ὑποχρέωσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνῶπιον τοῦ φιλάθλου Ἀγγλικοῦ Κοινῶ. Ἀμέως κατόπιν θὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴν πού τὸν περιμένει ἀγωνιστὴς! Εἶναι γνωστὸν ὅτι χωρὶς τὸν Τζιμ Λόντον αἱ παλαιστοὶ καὶ ὁργανῶσεις σὲν Ἀμερικὴν χάνουν τελείως τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ οἱ διάφοροι ὁργανῶται πρᾶτον τὰ...μυαλὰ τους! Γι' αὐτοὺς ὁ Λόντος ἀποτελεῖ τὸ αἶμα καὶ τὸν ὁρμὴν ἐπὶ τῇ πόλει καὶ τὸν πόλεμον ἀντιπάλων.

Ἐπὶ ὁ Λόντος θὰ ξαναδῇ τοὺς οὐρανοὺς, τοὺς Μοναχάσαν καὶ τὰς ἀνάγεις Σελίδας τοῦ Μάντριν Γουέρ Γκάρντεν,

ΑΙ ΑΘΛΗΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τῆς Δεσποινίδος Φαίπας, καὶ ἡν στή-γυμνὴν ῥίπτει τὴν σφαῖραν.

Ἀθλοπαίδαι

ΒΟΛΕΎ' ΚΑΙ ΜΠΑΣΚΕΤ

Συμφωνίᾳ πρὸς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ ΣΕΓΑΣ, τὸ ἐφετινὸν πρωτάθλημα μπάσκετ καὶ βόλεϋ μὴθ' ἂν δι-εξαχθῇ κατὰ τὸ ἑξῆς οὕτως:

- 1) Τοπικὸν πρωτάθλημα μετὰ 200 μ. ἀνδρῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὸ ὁποῖον ἂν ἀρχίσῃ τὴν πρώτῃ Κυριακῇ τοῦ Δεκεμβρίου.
- 2) Τοπικὸν πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης (τοῦ μὲν μπάσκετ ἡ Χ.Α.Ν., τοῦ δὲ βόλεϋ ὁ Ἡρακλῆς Γ. Σ.).
- 3) Τοπικὸν πρωτάθλημα Πατρῶν, ὁργανῶμενον ὑπὸ τῆς Παναχαϊκῆς.
- 4) Πανελληνίον πρωτάθλημα. Θὰ γίνῃ ἀργότερα, μετὰ τὴν λήξιν τῶν τοπικῶν πρωταθλημάτων.

Φέρῃ εἰς αἰοία πέρας. Ἀλλὰ τὸ τουρνέ τοῦ Τζιμ δὲν θὰ ἔχῃ τελευτήσῃ ἀκόμη, θὰ ἐπισκολευθῇ ὁ γῦρος τῆς Ἑυρώ-πης. Τὸ Παρίσι, ἡ Βιέννη, ἡ Μόσχα, ἡ Βουδαπέστη, ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχουν διακηρύξει πόδον θὰ φιλοξενήσων τὸν πᾶντα τῆς ἐλευθέρου πάλης καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσων μετὰ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Λόντος θὰ ὀρῇ εἰς τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντήσῃ μετὰ τὸν Γάλλο Ντεγκλάν, τὸν Γερμανὸν Σικτ, τὸν Ἰρλανδοῦ Μακνέι, τὸν Ἀρμένιον Ἀλὴ Μπαμπά, τὸν Ρώσσον Κόρσάνιν καὶ ἕνα σωρὸν μαρκαρὰς τῆς πάλης.

Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἐξορτίαν τῆς Ἑυρώ-πης, ὁ Λόντος θὰ ἐλθῇ εἰς τὴν Αἰγύπτου, ὅπου θὰ δώσῃ ἀγῶνας σὲ Κάιρον, τὴν Ἀλεξάνδρην καὶ τὸ Πόρ-Σαΐδ. Κατόπιν ὁ Λόντος θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀραβίαν, δίδοντας ἀγῶνας, παντοῦ ἀγῶνας σὲ Βυρσὴν, τὴν Γιάφφα καὶ ἄλλας Ἀραβικὰς πόλεις.

Κατὰ τὸ...1938 θὰ ξαναδοῦμε τὸν Τζιμ Λόντον σὲν Ἀθήναι! Δύο χρόνια παλαιστικῆς περιπλάνησιν ἀνὰ τὴν γῆν, μὴς ἀθλητικῆς ἐπιδείξεως πού μόνο ἕνας Λόντος ἔχει τὴν ἀντοχὴ νὰ

Κάποτε ρωτήσανε τὸν Τζιμ Λόντον, ἀν σκεπτεῖται νὰ παντρευθῇ.

— Ὁχι ἀκόμη, ἀπάντησι.

— Γιατί;

— Γιατί εἶμαι ἐπὶ τοῦ παρόντος παντρεμένος καὶ δὲν τὸν ἐπιτρέπουν τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου, εἶπε.

— Ἡ ἐλευθέρη πόλη εἶναι ἡ μόνη μου γυναῖκα!

Ε-ς

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΑΓΓΛΙΑΣ

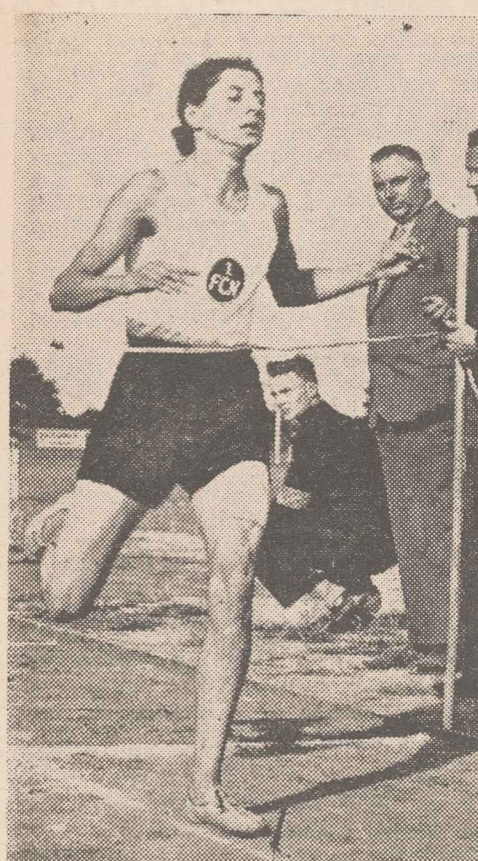
ΓΩΝΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ — ΘΗΣΕΩΣ

Νομωτάτες εἰς μεγάλῃν Ποικιλίαν Ποιότητων καὶ σχεδίων τῶν γνω-στοτέρων Ἀγγλικῶν Ἐργασιῶν. Λόγῳ περικλάμας τιμῆς ἡλκωγέ-ται ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου — 24 Νοεμβρίου.

Α.Ε. "ΥΦΕΤ",

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΤΩΝ 800 Μ.

Ὁ ὁρμος τῶν 800 μ. μετὰ 200 μ. γυναικῶν ἔχει καθιερωθῇ σὲς διεθνείας συναντήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀνωτέρω ἡ Γερμανία πρωταθλήτρια Ντόλνγκερ σὲς τέρμα τοῦ δρόμου, πού ἐπέτυχε ρεκόρ 2' 11" 1/2.

Ἡ μαγία τῶν στοιχημάτων ΕΧΑΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΥΝΟΔΡΟΜΙΕΣ

Οἱ παίκτης τῶν σκυλοδρομιῶν δὲν ἐμ-πνεύουν οὐδεμίαν συμπάθειαν σὲς ἄγ-γλους δικαστάς. Τελευταίως ἕνας ἔμ-πορος συνελήφθη σὲ Λονδίνον ὡς κλέ-πτης, διότι ἐκ τοῦ δικαίωματος κλέ-πτης, διότι ἐκ τοῦ σκυλοδρομικοῦ στα-βμοῦ, σὲν ὁποῖον εἶχε προσληφθῇ ὡς ὑπάλληλος, ἔκλεψε ἕνα δέμα ἀξίας 15 λίβρων!

Ὁ κλέπτης, ὀνόματι Φάλερ, θέλων νὰ συγκινήσῃ τοὺς δικαστάς, ἀρνεῖται ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε ἐνθους, ὅτι ἔμπορος, ἀλλ' ὅτι ἔχασε ὁλόκληρον τὴν περιου-σίαν του — 20.000 λίβρες περίπου — παί-ζων σὲς σκυλοδρομίας!

— Τὸ γεγονός, ὅτι ἔχασε τὴν περιου-σίαν σου, παῖζων στοιχήματα ἐπὶ σκυ-λῶν — τοῦ ἀπνέμειν ὁ δικαστὴς — δὲν σοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ κλέπτῃς, διότι τὸ δικαίωμα αὐτὸ θὰ τὸ εἶχες, ἴσως, ἐν ὁπισθοφύγετον τὸ χρέμα σου σὲ ὑψηλὸν ἀποκόνη.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο εἰς τὸ Ἀνδερσον αἱ ἀρχαιεραῖαι τῆς Γερ-μανικῆς Ποδηλατικῆς Ὀμοσπονδίας κατὰ τὰς ὁποίας πρῶτος ἀπὸ τῆς ἀνεδείχθη ὁ γερμανὸς φιλάθλος κ. Φράντς Ἐγκερτ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐγγνώθη ὅτι εἰς τὴν Γερμανικὴν Ποδηλατικὴν Ὀμοσπον-δίαν ὑπάρχοντι σήμερον 4.215 σὺλλογοι, ἀριθμοῦντες περὶ τὰς 150 χιλιάδας με-λῶν!

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, χώρας σὲς ὁποίας ἡ ποδηλα-σία ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν σπορ, ἡ Γερμανία ἐρχεται τρίτη εἰς πο-δηλατικὴν κίνησιν καὶ πλῆθος ποδηλατῶν.

ΟΜΙΛΕΙ ΕΝΑΣ ΑΣΟΣ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ

“ΠΩΣ ΠΡΟΠΟΝΟΥΜΑΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΩ,”

Ἀρθρον τοῦ Οὕγγρου πρωταθλητοῦ τῆς Ἑυρώπης, Νικ. Σάμπιο.

Ὁ διάσημος Οὕγγρος πρωταθλήτης τῆς Ἑυρώπης Νικόλα Σάμπιο, γράφει τὸν τρόπον τῆς προπονήσεως. Ὁ Σάμπιο εἶναι πολὺ γνωστὸς καὶ σὲ Ἕλληνας ὡς ἕνας, πρὸς διέτις, καὶ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς δυναμικότερους καὶ μετὰ εἰδικῶς προπονητὰς τῶν κα-λῶν ἐκδοχῶν τῆς προπονήσεως. Ἐκεῖ ἀναγγέλλει τὴν προπονήσιν ὡς ἀληθινὴ ἐπιστήμη, πρὸς ἡμερᾶς δὲ ἀ-ποκαλύπτει τὸν μαγικὸν ρεκόρ τῶν 2.000 μέτρων. Ὁ ἀρθρον τοῦ πε-ριέχει πολὺντις συμβουλὰς εἰς τοὺς νέους ἀθλητὰς καὶ πρέπει νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁρμῶντες.

Βλέπομε συχνὰ ὁρμῶντες νὰ ἐπιτυχᾷ-νουν θαυμασίως ἐπιδόσεις κατὰ τὴν δι-άρκειαν τῶν προπονήσεων τῶν καὶ ἀν-τιθέτως νὰ ἀποτυγχάνουν παταγωδῶς ἐ-πάνω σὲν ἀγῶνα. Σύνθετος φαινόμενον, πού μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ πολλὰ πρᾶ-γματα. Αὐτὸ συμβαίνει, διότι, δυστυχῶς,

καὶ ὁ ὁποῖος, ἐπειτα ἀπὸ κάθε ρεκόρ, γνωρίζῃ μίαν περίοδον φυσικῆς καταπν-ώσεως.

Ὁ ὁρμῶντες τοῦ, μὴ ἔχων μεγᾶ-λην ἀντοχήν, πληροῖται πανακρίβῃ τῆς νίκης του. Δυστυχῶς, ὁ ἀθλητὴς δὲν φαί-νεται νὰ πολυκοιτᾷται ἀπὸ τὴν φυσι-κὴν καὶ ἀνθρωπινὴν αὐτὴν τέλειαν, τὴν ὁποῖαν μοιᾶται δὲν εἶναι ἀδύ-νατον νὰ θεραπεύσων.

Κάθε φιλάθλος θὰ θυμᾷται τίς περι-φημῆς ἐπιδόσεις, πού ἐπέτυχε τῷ 1926 ὁ Γερμανὸς Πέλτσερ, ὅταν ἐνίκησε σὲ 800 μ., τὸν Ἀγγλον Λόου, δημιουργῶν-τας νέον ρεκόρ σὲν κόσμῳ. Μερικῶς ἐβδομάδες ἀργότερα, σὲ διαδρομὴν τῶν 1.500 μέτρων, ὁ Πέλτσερ ἐνίκησε καὶ

Ὁ Οὕγγρος πρωταθλήτης Σάμπιο, μαζί με τὸν δικό μας Γεωργακόπουλον κατὰ τὴν προπαιδευτικὴν συνάντησιν Οὕγγρου — Ἑλλᾶδος.

συντόνισα ἡ ἐπιμονὴ καὶ συνεχὴς προ-πόνησις, πού εὐνοεῖ μερικῶς, ἐκπνέει ἐκείνους, τῶν ὁποίων ὁ ὁρμῶντες εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβαδίσῃ μετὰ τὴν με-θοδὸν αὐτῇ. Ἐξηγοῦμαι καλύτερα:

Ἡ προσωπικὴ μου πεῖρα πού ἀπέδει-ξε ὅτι, πρὶν κανεὶς ἀποφασίσῃ νὰ κα-θάρσῃ ἕνα οὐστῶμα προπονήσεως γιὰ ἕ-να ἀθλητὴ, πρέπει πρωτίστως νὰ με-λετήσῃ τὴν ἀντοχὴν τοῦ καὶ τὸν ὁρ-μῶντες Ποδηλατικῆς Ὀμοσπονδίας κατὰ τὰς ὁποίας πρῶτος ἀπὸ τῆς ἀνεδείχθη ὁ γερμανὸς φιλάθλος κ. Φράντς Ἐγκερτ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐγγνώθη ὅτι εἰς τὴν Γερμανικὴν Ποδηλατικὴν Ὀμοσπον-δίαν ὑπάρχοντι σήμερον 4.215 σὺλλογοι, ἀριθμοῦντες περὶ τὰς 150 χιλιάδας με-λῶν!

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, χώρας σὲς ὁποίας ἡ ποδηλα-σία ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν σπορ, ἡ Γερμανία ἐρχεται τρίτη εἰς πο-δηλατικὴν κίνησιν καὶ πλῆθος ποδηλατῶν.

τὸν Νόβρι, πάλιν καταρτίπτων τὸ παν-κόσμιον ρεκόρ (3' 51" 1/2).

Ἐκτὸς τοῦ Πέλτσερ κατέστη ἀνίκητος νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς δρόμους τοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπὶ ἀσφαλτοστρεφῆς οὐτε σὲ 2.000 μέτρων ἀγῶνας, πού οἱ ἀντιπαλοὶ του, πού εἶχαν τὴν πρόνοιαν νὰ ἐφαρ-μόζων μίαν προπονήσιν πρὸς λογικὴν, ἐ-νομιέσαν πολλὰς ἀλμπικῆς νίκης.

Βεβαίως δὲ ἴσως ἀδικῶ νὰ ἰσχυρισθῶ μετὰ μίαν διακεκομμένην προπονήσιν καὶ συνεχῆς ἀγῶνας εἶναι κατὰ κανὼ-να καταστρεπτικὴ γιὰ ἕνα ὁρμῶντες.

Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὸ παραδειγ-μα τοῦ Ἀμερικανοῦ Κάνινγκρι, πρὶν καὶ τὸ ὁποῖος ἀπὸ διέτις λαμβάνει μέρος σὲ ἀγῶνας κατὰ βδομάδαν, πάν-τοτε μετὰ ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἐπὶ τῇ ἐπιτροπῇ νὰ ἀναφέρω, τῆς καὶ τὸ δικό μου παραδειγμα. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1930 ἐπέτυχα σὲ 1.500

Ὁ κρατούμενος ἄσος

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΜΟΡΡΑ

Ὅπως εἶνε γνωστὸν, μετὰ τῶν πρῶ-των πού ἐφυλακίσθησαν σὲν Ἰσπανίᾳ, μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι διέκρινον ἐμ-μὴς πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας, συγκατα-λέγεται καὶ ὁ περιφημὸς Ἰσπανὸς ποδο-σφαιριστὴς Ριχάρδο Ζαμόρρα, ὁ καλὺ-τερος τερματοφύλαξ τοῦ κόσμου. Ἡ ὅλη ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔργεται ἡ πληροφορία ὅ-τι ὁ πρῶτος τῆς Διεθνέως Ποδοσφαιρι-στῶν Ὀμοσπονδίας, ὁ Γάλλος κ. Ριμέ ἐ-κκῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ Γάλλος πρῶτος τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ Γάλλος πρῶτος τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ Γάλλος πρῶτος τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ Γάλλος πρῶτος τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας καὶ τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ Γ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΕΠΙ 30 ΕΤΗ

Ο Ρέμπ Φρόμμερ δεν είπε ούτε μίαν λέξη, ούτε έθγαλε ένα ήχον επί τριάντα έτη. Την τρομερή αυτή ποιήν την επέδωσε μόνος του, φανταίνεται ότι ο Φρόμμερ, εις μίαν εξανήν θημιά, έβρισε τη γυναίκα του με την οποίαν μόλις είχε νυμφευθεί και ή οποία απέθανε μετ' όλιγον από συγκοπήν την οποίαν ο Φρόμμερ απέδωσε εις τόν θυμόν του.

Είπε γίνει περίφημος εις τό Τσορκώφ της Πολωνίας και όταν απέθανε τό 1928 όλες οι Γερμανικές και Πολωνικές εφημερίδες έγραψαν την Ιστορίαν της ζωής του και τό περ έργο ορκου του τόν οποίον δεν παρέβη ποτέ.

Ο Διαφανής άνθρωπος

Ο Χοιέ Χουάν, ένας Ιθαγενής του Γιούσταν εις την επαρχίαν Τσιχί της Κίνας εγέννηθη με διαφανές σώμα. Τα κόκκαλά του και όλα τα εσωτερικά όργανα του ήσαν τελείως ορατά.

Ο Χοιέ ήτο μέγας φιλόσοφος και είχε δίπλωμα πανεπιστημίου. Εισήλθεν εις την δημοσίαν υπηρεσίαν, αλλά ανεμίχθη εις μίαν υπόθεσιν δωροδοκίας και καταδικάσθη εις θάνατον. Εις την φυλακήν συνέχισε τας μελέτας του και ακόμη επί την στιγμήν που οδηγείτο εις τόν τόπον της εκτέλεσεως εδιάβασε ένα βιβλίο. Έλαβε χάριν και θραυτότερον έγινε μοναχός. Τό 1572 απέθανε και ετάφη εις τόν κομπορικανόν ναόν. Τό γεγονός αναφέρεται εις τό σοφωτάτον «Κινεζικόν Βιογραφικόν Λεξικόν» του Χέρμπερτ Τζίλς.

Χωρίς χέρια

Ο Κ. Τσεγκούντεν Αντιπρόσωπος μεγάλης Αμερικανικής εφημερίδος εις τό Σάαλ-Λέικ Σίτυ είναι μιά μεγαλοφυΐα χωρίς χέρια. Καταρθώνει να ζωρίζεται μόνος του, γράφει μόνος του όλην την

αλληλογραφίαν του, οδηγεί τ' αυτοκίνητόν του και τελευταίως, διά να συμπληρώση την δόξαν του, εκέρχισε τό πρώτον θράβειον εις ένα παναμερικανικόν διαγωνισμόν σκιτογραφίας.

Τό θορυβόμετρον

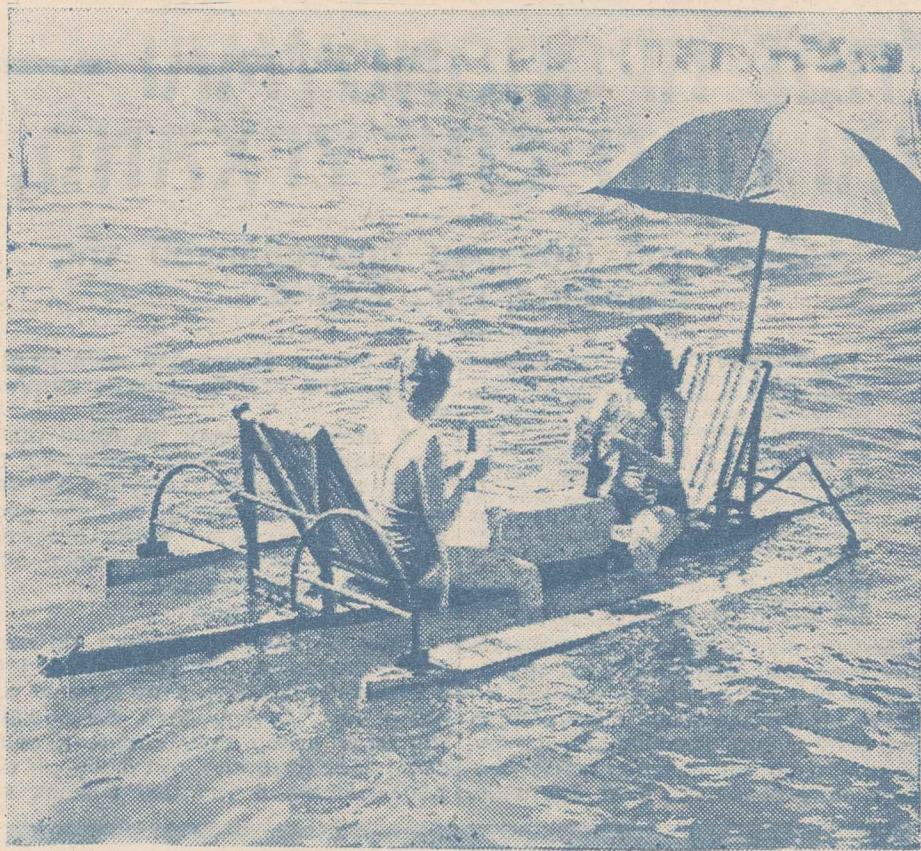
Επ' ευκαιρίαν τών προεδρικών εκλογών εις την Αμερικήν εις πολλάς αϊθούσας προεκλογικών συγκentrώσεων ετοποθετήθησαν θορυβόμετρα διά να μετρούν την έντασιν τών χειροκροτημάτων.

Ένας μεγάλος πίναξ έδειχνε στό ακροατήριον την δύναμιν του θορύβου πού έκαναν διά χειροκροτημάτα των και οι ρήτορες μπορούσαν να μετρήσουν τόν ένθουσιασμόν πού προκαλούσαν οι λόγοι των.

Τακτική μητέρα

Η σύζυγος του Ματθαίου Μπάουερ, ένως κτηματίου ό οποίος ζει εις την Μαγκουικούστα, εις τας νέας επαρχίας της Γιουγκοσλαβίας εγέννησε ένα παιδί κατ' έτος κατά τά τελευταία είκοσι όκτώ έτη. Όλα τά παιδιά ζούν και εινε υγιέστατα. Δώδεκα εξ αυτών ένυμφεύθησαν και τά άλλα δέκα εξ ζούν ακόμη υπό την πατρικήν στέγην.

Κοντοίνα στη θάλασσα

Το περιεργό αυτό παιγνίδι ελαναστήσθη τελευταίως από τις κοσμικές Αμερικανίδες στις λουτροπόλεις της Φλορίδας και του Παλά Μπής. Το ίδιοι υπόν αυτοπλάριον έχει αναπαυτικά καθίσματα, ένα τραπέζι, μίαν όμπρέλλαν για τόν ήλιο και ειδικές θέσεις διά την τοπικήν πωτόν. Έτσι οι πλούσιες εκκεντρικές Αμερικανίδες μπορούν να παζούν τό μπρίτζ τους και να πιούν τό δρεκτικό των χωρίς να θγούν από τή θάλασσα.

Ο ηλεκτρισμός κατά του πυρετού

Τατον όπλον εναντίον του όψηλοδ πυρετου

του και του άσθματος κατά την γνώμην του Ιατρού Χάρολντ Ουάρουικ από τό Φόρτ Ουόρθ της πολιτείας Τεξας τών Ηνωμένων Πολιτειών. Εις μίαν θεραπεσίαν την οποίαν εφεύρε διά τούς χρονίως πάσχοντας οι όπες της μήτης αναίσθητόνται και δουλεύονται με μπαμπάκι ζουτηγμένο σε μιά χημική διάλυσι. Κατόπιν εισάγεται μέσα τό μπαμπάκι ένα θετικόν ηλεκτρόδιον ενώ τό άριστερόν εφαρμόζεται στόν θραχίονα του πάσχοντος. Ένα αδύνατο ηλεκτρικό ρεύμα μεταδίδεται στα ηλεκτρόδια επί δέκα λεπτά. Τό ρεύμα καλύπτει την θλεονόγυον μεμβράνην της μήτης με μίαν ουσίαν ή οποία την καθιστά αναίσθητον στη σκόνη και τά άλλα έρεθιστικά.

Οι θυμοί της θάλασσας

Ένα ώραίο στιγμιότυπο από την άκτή της Καστέλλας

ΡΕΚΟΡ ΛΟΠΟΔΥΤΟΥ

Τό ρεκόρ ταχύτητας επιστροφής στη φυλακή μετά την έξοδον τό κατέρριψεν ένας περίφημος πορτοφολάς του Ζαγκρεμπί της Γιουγκοσλαβίας.

Αποφυλακισθείς μετά διετή καταδίκη, έγινε χαρούμενος από τή δυσάρεστη κατοικία του. Ένώ άποχαιρετούσε τούς φύλακες της έξοτερικής πορτας της φυλακής δεν άνθεξε στόν πειρασμό να κλέψη τό χρυσό ρολόι ενός εξ αυτών.

Δυστυχώς γι' αυτόν, ένας άλλος φύλαξ τόν είδε. Τόν συνέλαβαν άμέσως και ξαναμπήκε στη φυλακή για λίγους μήνες.

Έκείνο πού τόν στενοχώρησε περισσότερο δεν ήταν ή επιστροφή του στη φυλακή, αλλά ή άποτυχία του... Επώς θέλετε, έλεγε στόν φύλακα, να διατηρήση κανείς την ικανότητά του μέσα ό αυτό τό σπίτι;.

Έβδομάς με δύο Πέμπτας

Τό 1147 ό Πάπας Εύγένιος Γ' μετέβη εις τό Παρίσι μίαν Παρασκευήν. Έπειδή διά τούς καθολικούς ή Παρασκευή εινε άποφράξ ήμέρα όπως για μάς ή Τρίτη και έπομένως ό πληθυσμός, την έποχην εκείνην τού θρησκευτικού φανατισμού, δεν μπορούσε να εορτάση όπως έπρεπε την έξοδον τού Ποντίφηκος εις την γαλλικήν πρωτεύουσάν, ό Πάπας έξέδωκε διαταγήν διά της οποίας ή Παρασκευή γινόταν Πέμπτη!

Έτσι έγινε μία εβδομάδα με δύο Πέμπτας και χωρίς Παρασκευήν.

Φακίραι

Ο περίφημος αυτός, Ίνδός άσκητης κατορθώνει να φέρη την γλώσσα του ως τό μέτωπό του. Εινε ένα είδος μεγάλης

θρησκευτικής άξίας. Με άλλας λέξεις οι φακίραι Χαρντας όφείλουν να εγγιζούν με την γλώσσαν των τό σημά της κοινότητος των τάδεος πού χαράσσουν εις τό μέτωπόν των. Τό κατορθώμα αυτό άπαιτεί πολύμητη άσκησιν και πολλές χειρουργικές επεμβάσεις εις την ρίζαν της γλώσσας των Ίνδων άσκητών.

Περίεργοι άριθμοι.

Ο άριθμός 91 πολλαπλασιαζόμενος με όλες τας μονάδας δίδει άριθμούς οι οποίοι, κατά στήλας έχουν όλους τούς άριθμούς. Η πρώτη στήλη από τό 0 έως τό 8, ή δεύτερη από τό 1 έως τό 9 αντίστροφως και ή τρίτη από τό 1 έως τό 9 κανονικώς:

1 X 91 =	901
2 X 91 =	182
3 X 91 =	273
4 X 91 =	364
5 X 91 =	455
6 X 91 =	546
7 X 91 =	637
8 X 91 =	728
9 X 91 =	819

Περίεργη οικογένεια

Γάλλος έρευνήτης παλαιών αρχείων άνεκάλυψε τό έξης καταπληκτικόν φαινόμενον τό όποιον αναφέρει εις σοφιστήν έπιστημονικόν Παρισινόν περιοδικόν με τά χημικά αυτοποητικά:

Μιά Παρισινή ή Ζακελίνα Μαγκκαί, απέκτησε 11 παιδιά με 14 διαφόρους πατέρας.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Γιανός ποιητής τού πόνου και τού έρωτος, ό Γκαίτε, πού δεν είναι άλλος παρά ό ήρως τού μυθιστορήματος ό Βερθερος-γράφει στό φίλο του Λέιβερ τις έντυπώσεις του από τή φραγκοφούρτη. Στο προηγούμενο φύλλο διηγείται την άρχή μιας έκδρομής με κορίτσι, πού τά συναντά σε κάποιο χορό, ό ένα γειτονικό πύργο. Και τού άφηνείται ειδικότερα πώς γνώρισε μιά κοπέλα τήν μαριζελ Λότεν, πού τού γίγινε την καρδιά. Είναι υψαίς, μετριού άναστήματος, προτιμά απλό άσπρο φόρεμα, με τριαντοφύλλι φιδίλους στό μπράτσο και στό στήθος. Η Σαρλότα-τό-έτσι- την έλεγαν-είχε νοσητέι τόν ποίτη. Εύρισκε νόστιμο ό,τι έλεγε, έδελαισε ό κάθε λέξη της νέας άντίδρας πνεύματος να πετύχουν από τά χαρακτηριστικά της, πού όλοι και ξαναγινε εύχαριστήματα, γιατί αισθανόνταν-λέει ό Γκαίτε-πώς έγω την ένιωθα. Πήγαινε μαζί της παντού. Και μιά ήμερα πήγαν να έπισκεφθούν ένα παλιό. Έβρασαν εκεί κατά τις 4 τό άπόγεμα.

4ον

Η Σαρλότα είχε πάρει μαζί της τή μικρότερη της αδερφή. Όταν μπήκανε στήν αούλη τού προεδουτερείου ήκούμεν από δύο καρυδιές ό αγαθός γεροντάκος καθόταν άπάνω σ' ένα μπαγκό μπροστά στήν πόρτα τού σπιτιού και μόλις είδε την Σαρλότα φάνηκε ό ά να ξαναζωντανέψ, έξέκασε την πατερίτσά του και ήκούσε να σπυρβή και να την προ-υπαγγέλλει. Έκείνη έτρέξε προς αυτόν, τόν έβιασε να ξανακαθήσθαι καθώσαν κι' αυτή πλάι του, πρόσφερε πολλά και ρετιρίσματα άπ' τόν πατέρα της, φίλοστο μπέρμπι του, ένα άσκαμφο και δρωμάρι-κο παιδί, τό καϊδεμένο τών γηραιών του. Έπρεπε να τή δής πώς τή πηγάνε με τό γέρο, πώς σήκωνε τή φωνή της για να τήν άκούση με τή μικροεμφαμία του, πώς τούλεγε για νέους γερούς άνθρώπους πού πεθάναν άνεπαύστα, για τά εξάρτητα λουτρά τού Κάρλομπατ, για τά πώς πίνανε τήν άπόφαση του να ξεκαλοκαίριάζον τού χρόνου εκεί, πού εύ-ρίσκε ότι φαινόταν πολλοί νεότεροι, πού ζυγαρότερος άπ' τήν τελευταία φορά πού τόν είδε.

Στό μεταξύ ένώ έκανα τά κοπιμένα μου στήν παπαδιά. Ο γέρος έκανε πολλοί κέφι και, όταν δεν μπόρεσα ν' αποφυγώ τούς έπαίνους για τής ώραιας καρυδιές πού μάς ίσκιωναν, άρχισε άν και με κάποια δυσκολία να μάς διηγείται την ιστορία της.

Τήν πειό γέριχη, είπε, δεν ξέρουμε ποιος τή φύτεψε, άλλοι λένε αυτός, άλλοι λένε ό άλλος εφημέριος. Η νεώτερη όμως έχει την ηλικία της γυναικάς μου, τόν Όκτωβρη κλείνει τά πενήντα. Ο πατέρας της τή φύτεψε τό πρώτ της μέρας πού αυτή γεννήθηκε τό βραδάκι. Ήταν ό προκάτοχός μου και πού άνα-πούσε αυτό τό δέντρο δεν λέγεται: άλλα κι' ένώ δεν τό άγαπάα λιγώτερο, Η γυναικία μου καθόταν κάτα άπ' αυτό άπάνω σ' ένα δοκάρι κι' έπλεκε όταν έφινε, φτωχός σπουδαστής, ήρθα εδώ πέρα για πρώτη φορά πρό 27 χρόνων.

Η Σαρλότα ρώτησε για τήν κόρη του, είπαν πώς πήγε με τόν Κύριο Σμιτ έξω στό λειβάδι στούς εργάτες κι' ό γέρος συνέχισε τήν κουβέντα του, πώς ό προκάτοχός του τόν άγάπησε κι' ή κόρη του έπίσης και πώς στήν άρχή έγινε άναπληρωτής του κι' έπειτα τόν διαδέχτηκε. Μόλις είχε τελειώσει ή Ιστορία έφθασε ή παπαδοπούλα με τόν κύριο Σμιτ μέσα άπ' τόν κήκο καλωσόρισε τή Σαρλότα με τήν πειό έγκάρδια θερμή και πρεπή να όμολογήσω, πώς δεν τή ήρθα κι' άσχημα: μιά σφέλια, καλοδεμένη μελοχρονόυλα πού θα μπορούσε να διασκεδάση κανένα για λίγο καιρό στήν έξοχή. Ο άναπληστής της (γιατί τή τέτοιας φάνηκε άμέσως ό κύριος Σμιτ) ένας ευγενικός, άλλα ασηπλός άνδρας πού δεν ήθελε ν' άνακατευθί στήν κουβέντα μας άν κι' ή Σαρλότα όλο τόν προκαλούσε. Έκείνο πού με λυπούσε περισσότερο ήταν πώς διέκρινα στό χαρακτηριστικά του ότι μάλλον ίσχυρογυναιμώσνη και κακή διάθεσι παρά στενοκεφαλία τόν έμπόδιζε να φανή διακριτικός. Άργότερα μάλινα τό πράγμα φανέρωθηκε δυστυχώς περισσότερο: γιατί ή φρειδερικά στόν περίπατο πήγαινε μαζί με τή Σαρλότα, κάποτε δε και με μένα, τό πρόσωπο τού κυρίου, πού ήταν άλλωστε μελαχρινό, σκυθρωπώσε τόσο φανερά, ώστε καιρός ήταν να με τραβήξ ή Καρολίνα άπ' τό μανίκι και να δώση να καταλάβω πώς είχα φανή παρά πολύ περιποιητικός με τή φρειδερικά.

Αί λοιπόν ήποτε δε με λυπεί περισσότερο παρά όταν οι άνδρωποι βασανίζονται μεταξύ των, μάλινα όταν νείει άνδρωποι στό άνθος της ηλικίας των πού μπορούσαν ν' άνοιγούν την καρδιά τους δε κάθε χαρά καταστρέφουν τις λίγες μέρες με στραβομουτσουλιάρματα μεταξύ των και μόλις άργά αισθάνονται πόσο άνεπανόρθωτα σπαταλήσαν τόν καιρό πού τους ήθελε, γυρίσαμε στήν αούλη τού προεδουτερείου κι' έπληρώσε σ' ένα τραπέζι τό γάλα μας κι' ή κουβέντα γύρισε στις χαρές και τις λύπες τού κοινού δεν κρατήθηκε να μη άρπάξω την ευκαιρία και να μιλήσω μ' όλη μου τήν καρδιά εναντίον της δυσθυμίας.

Εμείς οι άνδρωποι, άρχισα, παραπονιούμαστε συχνά πώς οι καλές ήμέρες είναι τόσο λίγες, και οι κακές τόσο πολλές. Τις περισσότερες φορές, καθώς μου φαίνεται παραπονιούμαστε άδικα. Άν είχαμε πάντα άνοιχτή καρδιά για να χαίρεσθαι τό καλό πού ό θεός κάθε μέρα μάς δίνει, θαχαμε κι' άρκητή δύναμη να υποφέρουμε τό κακό όταν έρχεται. Άλλωστε δεν έξουσιάζουμε τό κέφι μας, παρτήρησε ή παπαδιά. Έξαρτάται τόσο πολύ άπ' τό σώμα! όταν κανείς είναι άδύνατος ήποτε δεν τόν άρδεει. Σου φάνοσα σ' αυτό. Άς, παραδεχτούμε, φάνοσα σ' αυτό, πώς ή δυσθυμία, ευνωχισμένους έμεις κι' αυτό μάς είναι άνυποφορό.

Η Σαρλότα μου μειδιούσε όσο έδελαιπε τή συγκίνησιν με τήν όποιαν μιλούσα κι' ένα άάκρο στό μάτι της φρειδερικής με παρακινούσε να συνεχίσω. Άλλοίμονο σε κείνους, είπα, πού μετακινίζονται πού δύναμιν πού έχου άπάνω σε μιά καρδιά για να τής κλέψουν τής άδύνατος χαρές πού θαυσιάζουν άπ' αυτή την ίδια. Όλα τά δώρα, όλες οι χάρες τού κοινού δεν άναπληρώνουν μιάς στήν γνήσι ευχαρίστησι άπ' τόν εαυτό μας, πού τή φαρμάκωμε τό θονορό κατοούφισμα πού τυράννου μας.

Η καρδιά μου όλόκληρη έχειλίσε έκείνη τή στιγμή ή άνάμνησι τούσαν περασμένων έπείξε τήν ψυχή μου και τό μάτι μου γέμισαν δάκρυα.

Άχ! έξερώνωσα, άν καθένας έλεγε κάθε μέρα στόν εαυτό του ήποτε άλλο δε μπορεί για τούς φίλους σου παρά μόνο να σεβείσαι τής χαρές τους και να διπλασιάζης τήν εύτυχία τους άπολαύοντας τήν και σ' όμάζ των. Μπορείς, όταν τά συλλοκάς τών βασανίζονται από φόβορό πάθος, μαραινώνται από λύπη, μπορείς να τούς όωρης μιά στανόνα να δάσκαμο: Κι' όταν ή τελευταία, ή πειό έπιβραδ άρρωστική ξεσπάση άπάνω σ' αυτόν πού τόν άναμνήσει, τότε μέρως τό υπερόμενος και πείσ κοιτάει δε άξιολογώτο άποκαμό, τό μάτι κινείται άναίσθητο κατά τόν οφρανό, ό ιδρώτας τού βανάτου ρέει άπάνω στό ώκρο μέτωπο, σου στέκεσαι τότε μπροστά στό κρεβάτι όάν καταρμένος με τό ένδομυχο αίσθημα πώς ήποτε δεν μπορείς να κάνης με όλη τήν περιουσία σου κι' ή μπορείς να έξουσιάζεις τό σπαράξί τόσο πού δάδελος να θυσιάζεις τό πόν για να

Εδώ πρόκειται, είπα, για ένα δυσάρεστο αίσθημα πού ευκαρίστως τό ξεφορτώνεται ό καθένας και κανείς δεν ξέρει ίσως πού φτάνουν οι δυνάμεις του προτού να τής δοκιμάση. Βέβαια όποιος είναι άρρωστος θα πάη να ρωτήση δλους τούς γιατρούς και δε θ' άρνησθι ούτε τήν αυστηρότερη δίαιτα, ούτε τά πικρότερα φάρμακα για ν' άποκτήσθι τήν ποθητή του υγεία.

Παρατήρησα τότε ότι ό σεβάσιμος γέρος τέντωσε τ' αυτά του να παρακαλούσθαι τήν κουβέντα μας, σήκωσα λοιπόν τή φωνή και γύρισα προς αυτόν τήν κουβέντα. — Οι ιεροκήρυκες, είπα, κηρύττουν εναντίον πολλών άμαρτιών: άλλα δεν άίσουσα ποτέ ως τώρα να καταπολεμήσουν άπ' τόν άμύδινα τή δυσθυμία. Αυτό, είπε, ό εφημέριος, έπρεπε να τή κάνουν οι παπάδες τών πύλων, οι παπάδες δεν έχου ποτέ κακό κέφι: δε θαλάβε όμως κι' εδώ κάπου-κάπου, θα ήταν ένα καλό μάθημα για τήν γυναικία μου και τόν κύριο Έπαρχο. Η συντροφία γέλασε από καρδιά κι' αυτός μαζί μας, όσπου τόν έπιασε δίχως κι' ή κουβέντα μας σταμάτησε για κάμποση ώρα. Τότε ό νέος πήρε πάλι τό λόγο: Είπατε τή δυσθυμία ελάττωμα, μου φαίνεται πώς αυτό είναι ύπερβολή! — Καβαλού, τού άπάντησα, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στενοχωρή γύρω του τούς φίλους: Η μηρία κατά βάθος δεν είναι μάλλον, μιά άποστροφή προς τήν ίδια μας άντίσθησι, μιά δυσάρεσκεια έναν-μια τού εαυτού μας, άν έκείνο με τό όποιο βλάττει κανένα τόν έαυτό του και τόν πλησίον του άείζει αυτό τό όνομα. Δεν φτάνει πού δε μπορούμε να κάνουμε ό ένας τόν άλλον εύτυχισμένο, πρέπει λοιπόν και ν' άρπάξωμε ό ένας άπ' τόν άλλο τήν ευκαρίστησι πού κάθε καρδιά πότε-πότε μπορεί να δώση μόνη της στόν εαυτό της. Για πέστε μου έναν άνδρωπο πού να έχη κακοκεφία και ου-χρόνως να είναι τόσο καλός, ώστε να τήν κρύβη, να τήν τραβά μόνος του χωρίς να στε

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

ΜΑΘΗΜΑ Δον

γυλέκο	gilet	ζιλέ
καπέλλο	chapeau	σαπώ
παπούτσι	soulier	σουλιέ
μπαστούνη	canne	κάν
σκυλί	chi'ea	σιέν
γάτα	chat	σά
μαγαζί	magazin	μαγκαζέν
χέρι	main	μάν
πόδι	piéd	πιέ
κεφάλι	tête	τέτ
πατέρας	père	πέρ
μητέρα	mère	μέρ

Τάς λέξεις αυτές πρέπει να τας αποστηθίζετε. Νά τας μανθάνετε δηλαδή απέξω και νά τας ένθυμείσθε. Αυτό επιτυγχάνετε άμα συχνά έρωτάτε τόν εαυτόν σας πώς λέγεται π. χ. γαλλικά τó ψωμί. Έπίσης τήν ώρα που χρησιμοποιείτε κάθε πράγμα νά σκέπτεσθε πώς λέγεται τούτο γαλλικά. Όταν π. χ. κάθεσθε νά φάτε, νά έξετάζετε τόν εαυτόν σας πώς λέγεται γαλλικά τó ψωμί, τó κρασί, τó ψάρι, τó κρέας κλπ.

Τώρα μέ τας λέξεις που πρέπει νά έχετε έως σήμεραν και μέ τά δύο βοηθητικά ρήματα και τας άντωνυμίας θά συνθεσώμεν μερικάς φράσεις:

ΑΣΚΗΣΙΣ 1η

Τó ψωμί είναι ζεστόν = le pain est chaud λέ πέν έ σώ. Τó τυρί είναι κρύο = le fromage est froid λέ φρομάζ ε φρουά. Έχω τó ψωμί και τó τυρί, τó ψωμί είναι ζεστό και τó τυρί είναι κρύο = j'ai le pain et le fromage, le pain est chaud et le fromage est froid ζέ λέ πέν έ λέ φρομάζ, λέ πέν έ σώ έ λέ φρομάζ ε φρουά. Ό πατέρας έχει μεγάλο πόδι, μικρό χέρι και μεγάλο κεφάλι, ή μητέρα έχει μικρή γάτα και μεγάλο σκυλί = le père a grand pied, petite main, grande tête, la mère a petit chat et grand chien λέ πέρ ά γκραν πιέ, πετιτ μέν έ γκραν τέτ, λά μέρ ά πετιτ σά έ γκραν σιέν. Τó νερό είναι κρύο, τó κρασί είναι ζεστό = l'eau est chaude, le vin est froid λό έ σόντ, λέ βέν έ φρουά. Τó σπῆτι είναι μεγάλο, τó ωρολόγιον είναι μικρόν = la maison est grande, la montre est petite λά μεζόν έ γκραντ, λά μόντρ έ πετίτ.

Παρατήρηση.—Είς τήν άσκησην αυτήν βλέπομεν και τόν σχηματισμόν του θηλυκού γένους, τó όποιον όπως είπομεν σηματούζεται μέ τήν προσθήκην εις τó τέλος του άρσενικού (τής λέξεως) ένός ε άφώνου. Έπειδή όμως τó τελικόν σύμφωνον εις τó άρσενικόν γένος είναι άφώνον π. χ. chaud = σώ, froid = φρουά, εύθως ως προστεθή τó ε διά τόν σχηματισμόν του θηλυκού, τότε τó σύμφωνον προσφέρεται και κατ' ανάγκην μεταβάλλεται ή προφορά του θηλυκού: π. χ. κρύος = φρουά, κρύα = φρουάντ, ζεστός = σώ, ζεστή = σόντ.

Είς μεταγενέστερα μαθήματα θά ίδωμεν ότι τó θηλυκόν λέξεών τινων σχηματίζεται άνωμάλως, όπως π. χ. εις τήν λέξιν:

nouveau = νουβό καινούργιος, τó θηλυκόν εινε nouvelle = νουβέλ καινούργια. Maître = μέτρ διδάσκαλος, τó θηλυκόν εινε maitresse = μετρές διδασκάλισσα κ.λ.π.

Τό έτερον βοηθητικόν ρημα είδομεν ότι εινε τó être = έτρ — ειναι. Ό ένεστώς του ρήματος αυτό εις τήν όριστικήν σχηματίζεται ως έξης:

Έλληνικά	Γαλλικά	Προφορά
είμαι	je suis	ζέ σουί
είσαι	tu es	τού έ
είναι	il (elle) est	ίλ (έλ) έ
είμεθα	nous sommes	νου σόμ
είσθε	vous êtes	βοού-ζέτ
είναι	ils (elles) sont	ίλ (έλ) σόν

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

beau	=	μπώ	ώραίος
bon	=	μπόν	καλός
laid	=	λά	άσχημος
mauvais	=	μοβέ	κακός
mechant	=	μεσάν	μοχηθρός
riche	=	ρίς	πλούσιος
pauvre	=	πόβρ	πτωχός
blanc	=	μπλάν	άσπρος
noir	=	νουάρο	μαύρος
rouge	=	ρουζ	κόκκινος
jaune	=	ζόν	κίτρινος
avocat	=	α κά	δικηγόρος

élève	=	έλεβ	μαθητής
medecin	=	μεντεσέν	ιατρός
cordonnier	=	κορντονιέ	παπουτοής
tailleur	=	ταγιέρ	ράπτης
boulangier	=	μπουλανζέ	φούρναρης
boucher	=	μπουσέ	χασάπης
couleur	=	κουλέρ	χρώμα
étudiant	=	έτυντιάν	φοιτητής
employé	=	άμπλουσάγέ	υπάλληλος
ouvrier	=	ούβριέ	εργάτης
domestique	=	ντομεστίκ	όπηρετής
chauffeur	=	σωφέρ	όδηγός αυτοκινήτου
conducteur	=	κοντυκτέρ	όδηγός σιδημου
journaliste	=	ζουρναλιστ	δημοσιογράφος
pharmacien	=	φαρμασιέν	φαρμακοποός
rentier	=	ραντέ	εισοδηματίας
mari	=	μαρί	σύζυγος
banquier	=	μπανκιέ	τραπεζίτης
officier	=	άφσιέ	άξιωματικός
soldat	=	σολντά	στρατιώτης
gendarme	=	ζαντάρμ	χωροφύλακας
matelot	=	ματλώ	ναύτης
marchand	=	μαρσάν	έμπορος
artiste	=	άρτιστ	καλλιτέχνης
peintre	=	πέντρ	ζωγράφος
voisin	=	βουαζέν	γείτονας

Ό γείτονας μου είναι ζωγράφος — mon voisin est peintre μόν βουαζέν έ πέντρ. Ό πατέρας μου είναι εισοδηματίας και έχει σπιτία — mon père est rentier et il a des maisons μόν πέρ έ ραντιέ έ ίλ ά ντέ μεζόν. Ό άδελφός μου είναι φοιτητής, ό πατέρας μου δικηγόρος και έγώ μαθητής — mon frere est étudiant, mon père est avocat et moi je suis élève μόν φρέρ έ έτυντιάν, μόν πέρ έ οβoka έ μουά, ζε σουί έλεβ. Ό Γιάννης εινε καλός και ό Γεώργιος ειναι μοχηθρός — Jean est bon et Georges est méchant Ζάν έ μπόν έ Ζώρζ έ μεσάν. Ό άντρας μου είναι φαρμακοποιός — mon mari est pharmacien μόν μαρί έ φαρμασέν.

Τό ψωμί είναι άσπρον και τó κρασί είναι μαύρον — le pain est blanc et le vin est noir λέ πέν έ μπλάν έ λέ βέν έ νουάρ. Οι δικηγόροι είναι πτωχοί και οι τραπεζίται είναι πλούσιοι — les avocats son pauvres et les banquiers sont riches λέ-ζ-άβoka σόν πόβρ έ λέ μπανκιέρ σόν ρς. Ό πατέρας μου είναι καλός, ό άδελφός μου είναι μοχηθρός και έγώ είμαι πτωχός — mon père est bon, mon frere est méchant et moi, je suis pauvre μόν πέρ έ μπόν, μόν φρέρ έ μεσάν έ μουά ζέ σουί πόβρ.

Μετά τήν ανωτέρω άσκησην είναι άπαραίτητος ή έκμάθησις των έξης λέξεων, ατινες είναι λίαν εύρηστοι εις τήν γαλλικήν γλώσσαν.

Γαλλικά	Προφορά	Έλληνικά
avec	αβέκ	μετά (εις τήν έννοιαν του μαζί)
sans	σαν	χωρίς
jamais	ζαμέ	ποτέ
toujours	τουζούρ	πάντοτε
jadis	ζαντι	άλλοτε
hier	γιέρο	χθές
aujourd'hui	ό-ζουρντουτί	σημερον
demain	ντεμίν	αύριον
après	άπρέ	κατόν ν (όστερα)
avant	αβάν	πρό (προτιότερα)
après-demain	άπρέ-ντεμίν	μεθαύριον
avant-hier	αβόντ γιέρ	προχθές
beaucoup	μποκού	πολύ
peu	πέ	όλιγον
doute	ντούτε	άμφιβολία
sans-doute	σαντούντ	έναμφιβόλως
à	ά	εις
avenir	άβνιρ	μέλλον
passé	πασσέ	παρελθόν
présent	πρεσάν	παρόν
pardon	παρντόν	συγγνώμη
certes	σέρτ	βεβαίως
faute	φότε	λάθος
sans-faute	σανφότε	χωρίς άλλο (χωρίς λάθος)
un	έν	ένα
deux	ντέ	δύο
trois	τρουά	τρία
quatre	κάτρ	τέσσαρα
cinq	σένκ	πέντε
six	σις	έξ
sept	σέτ	έπτά
huit	οούτ	όκτώ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οί κανόνες τής εποχής

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

=== Τί θα φορέσετε

Μία γυναίκα γιά νά είναι καλά ντυμένη πρέπει νά προσέξη πολύ στά καπέλα της και στά γάντια της.

Τά γάντια είναι άπαραίτητα. Γι' αυτό σήμερα σάς δίνουμε ώραια σχέδια γαντιών, άπλά, πρακτικά και ταυτοχρόνως

μαρρόν, τά μπλέ και τά πράσινα. Γιά τά σπόρ τά μακρυά πλεκτά είναι ή τελευταία λέξις τής μόδας.

Σημειώστε όμως ότι τά πάνινα γάντια είναι τά πιο πρακτικά, πολύ οικ και πολύ οικονομικά.

Γιά τά σπόρ διαλέξτε καλά γάντια, σάν αυτό τó μοντέλο, γάντια πλεκτά μέ μεγάλη πλεκτή μονόεττα, πλεγμένη μέ σχεδιάκια άλλου χρώματος, (ά-σορτί) μέ «κας-κόλ»

λίκ που θά μπορείτε νά τά φορέσετε, τó πρωί, τó απόγευμα και τó βράδυ.

Σ' αυτή τή «οαίζον» έκτός των βραδυών, τά γάντια είναι κοντά, μέ μόνο στόλωμα μία μονόεττα κεντημένη. Έκτός από τά μαύρα γάντια προτιμήστε τó

Γιά τά βράδυ προτιμούνται τά μακρυά γάντια βελουδίνα ή «οαμουά».

Σας είπα πάρα πάνω ότι και τó καπέλο παίζει μεγάλο ρόλο στή ντύσιμη τής γυναίκας. Γιατί αυτό σάς δίνει τή περισσότερο χάρη.

Μη βάζετε ποτέ καπέλλα μέ μικρό ή χωρίς μπόρ άν ή φόρμα του προσώπου σας δέν σάς τó επιτρέπει.

Υπάρχουν πολλά νόστιμα τέτοια καπέλλα που είναι άπαισία όταν φοριούνται πάνω από άσχημα κτενισμένα μαλλιά.

Μήν πάτε ποτέ νά προβάτετε καπέλλο, εάν δέν έχετε κτενίσει καλά τά μαλλιά σας.

Προσέξη στήν έγκολή των καπέλλων. Σας έπαναλαμβάνω ότι ή χάρη και ή όμορφιά σας εξαρτώνται από τó καπέλλο που θά φορέσετε.

Rita B.

Συμβουλαι

ΛΕΚΕΛΕΣ ΑΠΟ ΞΥΔΙ ΚΑΙ ΛΕΜΟΝΙ

Ίδού τί θά κάμετε γιά νά θγάλετε αυτούς τους λεκέδες από όποιονδήποτε ύφασμα : σέ μισό ποτήρι νερό χύνετε μία κουταλιά του καφέ άλκαλι και πρέστε τó λεκέ μέ αυτό τó μίγμα. Άμέσως κατόπιν τρίψτε τó ύφασμα μέ καθαρό νερό.

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Μπορεί κανείς νά θεραπεύσθ η έλαφράς πληγές βάζοντας επάνω άνθη κρίνων που έχουν θουπική σέ κονιάκ επί έξ ώρες τουλάχιστον. Χρησιμοποιούμενα κατά τόν ίδιο τρόπο θεραπεύουν τά ξεγδάσματα και τó κτυπήματα.

Τό κρεμύδι των κρίνων φημένο στή στάχτη και τοποθετημένον πάνω στους κάλους ή άλλα σκληρήματα τά ώρμάζει άμέσως έπειτα από μερικές αλλαγές. Συνιστάται επίσης γιά όλα τά πριζήματα, φουσκάλες κ. λ. π.

Τά όπλα τής ωραίας ===

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

=== Ρυθμικές κινήσεις

Μέ τη γυμναστική δέν πρέπει μόνο νά καταφέρετε νά άποκτήσετε γερούς μύς, και σφικτό κρέας, αλλά πρέπει νά προσέξετε οι μύς νά είναι έλαστικοί.

Μέ τήν Σουηδική γυμναστική θά κάνετε προόδους, γιατί πρέπει νά ζέρετε ότι στήν άρχή δέν πρέπει νά επιδοθήτε σέ δύσκολες άσκήσεις γιατί τó άποτέλεσμα θά είναι μηδέν.

Ό ρυθμικός χορός δίνει τά καλλίτερα άποτέλεσματα. Έτσι χωρίς νά θέλησουν οι γυναίκες νά γίνουν μπαλαρίνες πρέπει νά επιδοθούν στίς ρυθμικές κινήσεις.

Έάν έχετε ένα γραμμώφωνο ή ένα ράδιο θά είναι προτιμότερο νά συνοδεύονται οι άσκήσεις σας μέ μία σιγαλή μουσική. Τότε ό ρυθμός σας θά είναι κανονικώτερος και τά άποτέλεσματα πιο θετικά. Έλλείψει γραμμωφώνου κάνετε τίς κινήσεις σιγά-σιγά.

Οι ρυθμικές κινήσεις είναι πολύ άπλες και καθόλου άκροβατικές.

Γιά νά γυμνασθήτε καλά πρέπει νά διαλέξετε άρμονικές κινήσεις και εύκολες.

Μπρός σέ ένα καθρέφτη άρχίσετε τίς κινήσεις που σάς δίνουμε άρχίζοντας από τήν πρώτη και τελειώνοντας στή τελευταία. Κατόπιν από τήν τελευταία επανέκρεσθε στήν πρώτη περνώντας από τίς διαμέσεις και πάλι από τήν άρχή.

Προσπαθήστε νά είναι χαριτωμένες και καθόλου άδύσεις. Όταν θά καταφέρετε νά γίνουν οι κινήσεις έλαφρά, προσπαθήστε νά γίνουν αυτές οι άσκήσεις πιο ρυθμικές. Ύστερα από αυτό δοκιμάστε μέ τή βοήθεια ένός σιγαλού φθς νά γίνουνται πιο γρήγορα.

Γιατί μέ τή βοήθεια τής μουσικής θά καταφέρετε πιο εύκολα τά νυμνάσματα

και θά γίνονται μέ πιο πολύ όρεξι και κέφι.

Η περιποίησης του δέρματος

Οι διάσημες άρτίστες του Χόλλυγουντ έρωτήθησαν τώρα τελευταίως : Ποιό μέρος του προσώπου παίζει τόν ουσιωδέστερο ρόλο στήν όμορφιά τής γυναίκας. Διηλοδή είναι καλλίτερο γιά νά είσθε πιο όμορφες, όλα τά χαρακτηριστικά του προσώπου, τά μάτια, τά μαλλιά, ή μύτη, τó στόμα, τά δόντια νά είναι τέλεια. Η μέ άπάντησε ότι τά μεγάλα σκετείνά και μυστηριώδη μύτια είναι τó πλέον πολύτιμο στό κόσμο. Μία άλλη προτιμούσε τήν Έλληνική μύτη. Άλλη μαλλιά μεταξένια ή έβένινα και άλλη τέλεια δόντια. Η πιο χαριτωμένη τέλος είπε τήν ιδέα της. Γι' αυτήν ένα δέρμα τέλειο είναι τó άπαραίτητο γιά τή γυναικεία όμορφιά.

Μία γυναίκα, έλεγε, δέν μπορεί ποτέ νά είναι γοητευτική, εάν δέν έχη ώραιό δέρμα. Ένα λαμπερό και όμοιο δέρμα προκαλεί πάντα τόν θαυμασμό.

Θά τήν μνησθήτε, άγαπητέ μου άναγνώστρες. Πρέπει νά ζεσταίτε ότι έντ' κρύου δέρμα βάζει κάτω όλα τά άλλα χαρακτηριστικά του προσώπου σας όμορφα και άν εινε.

Άλλα πόροι έχθροί δέν άπειλούν αυτό τó πολύτιμο δέρμα ! Η κρύοσσι, ή άμέλεια ιδίως, ή άτιμωφάρια, οι σκονισμένες πόλεις και αυτοί ακόμα ό άνθρωποι.

Δώστε του τó γρηγορώτερο τó όδυνό νου έχει ανάγκη. Οι ακαθαρσίες τής ατμόσφαιρας άνακατεμένες μέ τά επισηείδια κλείνουν τους πόρους και δέν επιτρέπουν νά γίνετα ή άδελός άναπνοή.

Επιβάλλεται γενικό καθάρισμα. Έπειδή είναι δύσκολη ή επίσκεψις σέ ειδικά ινστιτούτα καλλονής που καθαρίζουν τó δέρμα μέ ηλεκτρισμό σας συνιστά μία καλή κρέμα.

Αυτό τó καθάρισμα είναι άπαραίτητο, όπως άπαραίτητο είναι τó καθάρισμα του σπιτιού. Τó σπιτί θά φαίνεται έτσι πιο καινούργιο, πιο λαμπερό.

Τό ίδιο θά γίνη και μέ τó δέρμα σας. Θά μεταβληθή σέ καθαρό διαφανές και πιο ροζ. Η όμορφιά του δερματος γιά νά είναι όμορφο πρέπει τó πρόσωπό σας νά είναι όμοιο και ποικιλόμοιο.

Αποφύγετε τó άδυνατόμα του προσώπου και τους λάκκους που σχηματίζονται κάτω από τó μύλο.

Γι' αυτό τρώτε λίγο και συχνά πολλή άνάπαυσι στά κρεβάτια, όσο μπορείτε περισσότερο.

Τέλος γιά νά κρατήσετε τήν όμορφιά του δερματός σας πρέπει πάντα πρην νά κοιμηθήτε νά πλένεσθε μέ άγνό σαπούνι και νά κάνετε ένα έλαφρό μασάζ μέ καλή κρέμα. Δέν υπάρχει πιο άσχημο πράγμα από τó νά παραμελήτε τó δέρμα σας πρό του ύπνου.

Η όμορφιά ξεναγίνεται όταν κοιμάσθε.

